

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

FILOZOFICKÁ FAKULTA

HISTORICKÝ ÚSTAV

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

James Madison a vývoj jeho názorů na lidská práva

Vedoucí práce: doc. PhDr. et Dr. Phil. Ivo Cerman, Ph. D.

Autor práce: Kateřina Osuchová

Studijní obor: Historie – Anglický jazyk a literatura

Ročník: 2.

2017

Prohlášení

Prohlašuji, že svou bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích dne 24. 4. 2017

.....
Kateřina Osuchová

Poděkování

Chtěla bych poděkovat především svému vedoucímu práce doc. PhDr. et Dr. Phil. Ivo Cermanovi, Ph. D., za všechny rady, připomínky, odborné konzultace, ale především zejména za trpělivost a vstřícnost. Také bych ráda poděkovala Mgr. Magdaleně Bušové, a to za pomoc při studiu a ochotu za každé situace. Největší poděkování patří však mé rodině, bez které bych nedokázala nic. Děkuji jim za lásku a podporu během mého bakalářského studia.

Anotace

Cílem této práce je představit čtvrtého prezidenta Spojených států amerických Jamese Madisona a jeho nejvýznamnější autorský počín *The Bill of Rights*. Primárním zdrojem mi jsou *Listy federalistů*, ve kterých sám James Madison zdůrazňuje důležitost ústavy a dále plný text prvních deseti dodatků, které zajišťují občanům USA jejich lidská práva. Abychom pochopili smysl ústavy a všech deseti dodatků, je nutné porozumět nejdůležitějším událostem v historii a politice Spojených států amerických, a to již od koloniálního období, až po boj o ratifikaci Listiny práv.

Annotation

The main aim of this bachelor thesis is to introduce the fourth American President James Madison and his most prominent work *The Bill of Rights*. The primary source is the *Federalist Papers* in which James Madison highlights the importance of the Constitution and also the full text of the first ten amendments of the US Constitution that guarantee citizens their human rights. To understand the meaning of the Constitution and all ten amendments, it is necessary to understand the most important events in the history and politics of the United States of America from the colonial period to the struggle for *The Bill of Rights*.

Obsah

I.	Úvod	8
I.1	Cíle práce	8
I.2	Metodologický postup	9
I.3	Dosavadní stav bádání	9
II.	James Madison a jeho život	12
II.1	Virginie a původ Jamese Madisona	12
II.2	Dětství, vzdělání	13
II.3	Politická kariéra	13
II.4	Období po prezidentování a konec života.....	15
III.	Historické pozadí vzniku Spojených států amerických, včetně charakteristiky nejdůležitějších dokumentů	17
III.1	První kolonie a vztahy s Anglií.....	17
III.2	První kontinentální kongres	19
III.2.1	Virginská deklarace	20
III.3	Druhý kontinentální kongres	22
III.3.1	Deklarace nezávislosti	23
III.4	První ústava Spojených států amerických	26
III.4.1	Články konfederace a trvalé unie.....	27
III.4.2	Formální podoba Článků konfederace a trvalé unie	27
III.4.3	Slabiny Článků konfederace	30
IV.	Filadelfský ústavní konvent	32
IV.1	Průběh	32
IV.1.1	Virginský plán.....	33
IV.1.2	Newjerseyský plán	33
IV.1.3	Connecticutský kompromis	34
IV.2	Problémy, návrh a schválení ústavy	34

IV.3	Formální podoba ústavy.....	36
V.	Listy federalistů	40
V.1	Federalisté.....	40
V.1.1	Alexander Hamilton.....	41
V.1.2	John Jay.....	41
V.2	Nejdůležitější eseje a jejich shrnutí	41
V.3	Přínos federalistů a jejich esejů	46
V.4	Antifederalisté a jejich cíle	46
V.4.1	Listy antifederalistů	48
V.4.2	George Mason.....	48
V.4.3	Patrick Henry	48
V.4.4	Richard Henry Lee.....	49
V.4.5	Přínos antifederalistů a jejich esejů	49
VI.	The Bill of Rights	50
VI.1	Důvody k nezařazení Listiny práv přímo do Ústavy Spojených států amerických 50	
VI.2	Slib ohledně Listiny práv a schválení ústavy ve Virginii	50
VI.3	Cesta senátem	52
VI.4	Ratifikační podoba	54
VI.5	Formální podoba The Bill of Rights s kometáři	54
VII.	Závěr	56
VIII.	Seznam použité literatury	58
VIII.1	Literatura.....	58
VIII.2	Internetové zdroje	59

I. Úvod

Dějiny Spojených států amerických nesahají hluboko do minulosti, avšak tento nejmladší světový národ obydluje v současné době jednu z nejmocnějších zemí na světě. Spojené státy americké mají obrovský vliv po celém světě, aktivně se zapojují do politických jednání nejen v Evropě, ale ovlivňují také situaci na východě zeměkoule.

Původně byl tento „Nový svět“ útočištěm pronásledovaných puritánů či dobrodruhů, ale ti se velmi rychle dokázali semknout a vytvořit nový národ. Vybuodovali své kolonie a byli úspěšní i díky tomu, že se o ně britská vláda prakticky nezajímala, a to až do 60. let 17. století. Poté si však Angličané uvědomili potenciál kolonií – sloužit měly především jako ekonomický zdroj pro potřeby Anglie. To si samozřejmě Spojené státy nenechaly líbit, což svědčí o tom, že se v občanech kolonií začaly rodit nacionalismus a hrdost na svou novou vlast. A po sérii válek nakonec Anglie ustoupila a v Americe mohl vzniknout jeden z nejdůležitějších dokumentů světa Deklarace nezávislosti 1776, která však stále byla jen předstupeň toho nejdůležitějšího – Ústavy Spojených států amerických, jež až na malé úpravy v podobě dodatků platí dodnes.

I.1 Cíle práce

V této bakalářské práci je mým hlavním cílem představit Jamese Madisona, schopného politika, bez kterého by Amerika neměla lidská práva zakotvená v ústavě. Jaký byl vlastně jeho názor na samostatnou Listinu práv a potažmo na ústavu samotnou? Jaký boj obnášela jeho cesta k ratifikaci Ústavy a sepsání dodatků? Cílem práce je též analyzovat a interpretovat Madisonovo myšlení v souvislosti s lidskými právy v obrazu jeho díla a práce na dodatcích, taktéž interpretovat Madisonovo myšlení ohledně lidských práv v odrazu jeho boje o ratifikaci Ústavy. Budu čerpat z jeho vlastní tvorby – esejů a dopisů, které mi pomohou porozumět jeho myšlení a názorům.

Druhým cílem je shrnout všechny důležité události, kongresy a dokumenty, které vedly k potřebě Ústavy a vytvoření prvních deseti dodatků. Chci také zjistit, zda fungovala státní shromáždění a zda z jejich jednání vznikly nějaké důležité dokumenty, které daly Spojeným státům nový ráz. Hned v následující kapitole se budu věnovat samotné Ústavě, zvláště tomu, co jí předcházelo a jaké v ní občané viděli problémy; dále rozdělení politické společnosti na dva proudy a objasnění jejich politického programu, a

tomu zdali nějakým způsobem ovlivnily společnost. Záměrně se ale vyhnu tématům válek s Indiány a Americké revoluční válce, protože nejdůležitější momenty zmíním okrajově. Jejich plná interpretace však není vzhledem k tématu mé bakalářské práce žádoucí.

Na závěr bych se ráda věnovala *The Bill of Rights*, a tomu v čem tkví jejich smysl a potřeba, co všechno musel James Madison podstoupit, aby byla Listina práv připojena k Ústavě, a samozřejmě tomu, jak moc se změnily počty dodatků v době jejich návrhu a jestli stále dodnes platí v plném znění.

I.2 Metodologický postup

Předkládána je práce obsahující pět hlavních kapitol. Co se teoretické části týká, rozdělila jsem ji do třech kapitol – *James Madison a jeho život; Historické pozadí vzniku Spojených států amerických, včetně charakteristiky nejdůležitějších dokumentů a Filadelfský ústavní konvent*. První hlavní kapitola se věnuje čtvrtému prezidentovi Spojených států Jamesi Madisonovi. Tento prezident není příliš známý, proto tato kapitola seznámí čtenáře s jeho životní cestou. Druhá hlavní kapitola seznámí čtenáře s důležitými historicko-politickými událostmi od koloniální doby až po Filadelfské shromáždění. Třetí hlavní kapitola seznámí s průběhem Filadelfského shromáždění a s Ústavou samotnou.

Praktická část má také dvě kapitoly – *Listy federalistů a The Bill of Rights*. *Listy federalistů* jsou jedinečným pohledem do nitra Madisonových postojů k lidským právům a potřebě ústavy. Vybrala jsem nejdůležitější eseje z celkového počtu 85. Tato kapitola obsahuje i podkapitolu *Listy antifederalistů*, která naopak uvádí důvody, proč antifederalisté nechtěli podpořit ratifikaci Ústavy a jaké sporné body pro ně ústava měla. Kapitola *The Bill of Rights*, neboli prvních deset dodatků ústavy Spojených států, je finální, úspěšná Madisonova čtyřletá snaha o zakotvení lidských práv do Ústavy.

Závěrečná kapitola se věnuje shrnutí poznatků, vyplývajících z této bakalářské práce.

I.3 Dosavadní stav bádání

V této části budu srovnávat stav bádání českých historiků s těmi zahraničními. Vytyčila jsem si dvě hlavní témata bádání, která se přímo dotýkají mé práce. Za prvé je to historiografie dějin Ameriky, a to především předkoloniální a koloniální období, americká revoluce a vznik ústavy. Za druhé je to osobnost Jamese Madisona.

Stěžejní část mé práce se zabývá létům 1787 – 1791 v americké historii. Tomuto období se nikdo z českých historiků nevěnuje. Řada českých historiků se sice věnuje předkoloniálnímu a koloniálnímu období; mezi ně se řadí například Markéta Křížová a její *Otroctví v novém světě od 15. do 19. století*.¹ Největší českou odbornicí na dějiny Ameriky, zejména na osidlování a americkou revoluci je Svatava Raková. Z její bohaté tvorby bych vybrala stěžejní díla: *Dobrodruzi, puritáni a Indiáni*;² *Víra, rasa a etnicita v koloniální Americe*³ a *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763-1783)*.⁴ Napsala i dílo týkající se americké ústavy, ale ta se nevěnuje dodatkům jako takovým.

Druhým největším odborníkem na americké dějiny je Josef Opatrný, který je přední český iberoamerikanista a odborník na Válku Severu proti Jihu. Jeho zde zmiňuji z toho důvodu, že napsal obsáhlou knihu, dalo by se říci encyklopedii všech nejdůležitějších pojmů týkajících se celé historie Spojených států. Nalezneme zde i mapy a popis jednotlivých kolonií, potažmo států.⁵ Dalším tématem historiků je až občanská válka v Americe.⁶

Co se zahraničních autorů týče, o koloniální Americe existují zdroje spolehlivé, neboť samotní první osadníci napsali řadu deníků a zápisů ohledně života v Novém světě. Jsou to deníky Williama Bradforda nebo Johna Smitha.⁷ Amerika má řadu historiků, kteří se věnují historiografii od koloniální doby až po můj směr bádání, tj. do roku 1791. Ze současných historiků se tématu osidlování soustředí Alan Taylor.⁸ O pozdější době, revoluční, a o tvorbě ústavy máme také zdroje od samotných účastníků doby. Tyto zdroje jsou typu korespondencí, pamfletů, zápisů z jednání a kongresů a také jednoho z nejdůležitějších informačních zdrojů, novinových článků.

¹ Markéta, KŘÍŽOVÁ, *Otroctví v novém světě od 15. do 19. století*, Praha 2013.

² Svatava, RAKOVÁ, *Dobrodruzi, puritáni a Indiáni*, Praha 1998.

³ TÁŽ, *Víra, rasa a etnicita v koloniální Americe*, Praha 2005.

⁴ TÁŽ, *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763-1783)*, Praha 2005.

⁵ Josef, OPATRNÝ, *Amerika v proměnách staletí*, Praha 1998.

⁶ Válka Severu proti Jihu probíhala v letech 1861 – 1865.

⁷ John Smith, anglický cestovatel a jeden z prvních osadníků v Novém světě.

⁸ Alan TAYLOR, *American Colonies: The Settling of North America*, New York 2002.

Co se výzkumu týče, jméno James Madison v České republice známé není a jeho „vrcholné dílo,“ tedy Dodatky k americké ústavě se automaticky berou jako součást americké ústavy a to, že mají nějakého autora, také známé není. V České republice téměř nikdo neví, jaký boj musel James Madison podstoupit, aby těchto prvních deset nejdůležitějších dodatků, ve kterých jsou zakotvená lidská práva Američanů, prošla a připojila se k ústavě; málokdo ví, že se James Madison stal čtvrtým prezidentem Spojených států amerických.

Zahraničních historiků, kteří se zajímají o stejné téma jako já, tedy o Jamese Madisona a jeho dodatky, je ve Spojených státech několik. Na rozdíl od České republiky je v Americe jméno James Madison daleko více známější. V zahraniční tvorbě nalezneme i řadu bibliografií, zmíním například bibliografii od Roberta A. Rutlanda,⁹ a knihy týkající se ústavy a dodatků – Richard Labunski, James Madison a boj za lidská práva.¹⁰ Jediněčný zdroj informací pochází od samotného Jamese Madisona. Ten společně se svými dvěma kolegy napsal mezi léty 1787 a 1788 soubor esejí na podporu ratifikace ústavy.¹¹ Tyto *Listy federalistů* jsou jedinečným pramenem, ze kterého čerpám cenné informace.

Pokud bych měla svou práci zhodnotit, doplňuje mezeru v českém bádání. Zájem českých historiků se upíná ke koloniím a počátkům osidlování, k deklaraci nezávislosti a potom až k válce Severu proti Jihu. Ale je velice důležité pochopit důvody, které vedly k sepsání dodatků o lidských právech, neboť Spojené státy by bez současných dodatků nebyly tím, čím jsou.

⁹ Robert, A. RUTLAND, *James Madison. The Founding Father*, New York 1987.

¹⁰ Richard, LABUNSKI, *James Madison and the Struggle for the Bill of Rights*, New York 2006.

¹¹ A. HAMILTON, J. MADISON, J. JAY, *Listy Federalistů*, Olomouc 1994.

II. James Madison a jeho život

II.1 Virginie a původ Jamese Madisona

Virginie, stát nacházející se na východním pobřeží Spojených států, sehrál důležitou roli v budoucnosti celé země. Osídlení Virginie bylo prvním úspěšným britským pokusem o osídlení Ameriky. „Uskutečnila ho Virginská společnost¹² na základě listiny krále Jakuba I., která vyslala na konci roku 1606 přes Atlantik tři lodě s kolonisty. Ti v květnu roku 1607 založili osadu Jamestown.“¹³

Nesmíme zapomínat na fakt, že Virginie byla součástí Anglie a osadníci byli poddaní krále. To znamená, že i pro ně platila Magna Charta Libertatum.¹⁴ Proto Anglie celou kolonii řídila. Nechala ve Virginii zřídit královskou radu, skrz kterou udělovala kolonii pokyny. Tato rada měla především sloužit jako opatření, aby se kolonie nepokusila o nějakou revoluci, nebo snad osamostatnění.¹⁵ Poté byla zavedena funkce guvernéra. Ten měl veškerou moc a rozhodoval o dění v kolonii.

Přes počáteční krizi, kdy museli osadníci bojovat především proti indiánům, se kolonie poměrně úspěšně rozvíjela, a to zejména díky pěstování tabáku a obchodu. V roce 1624 byla dokonce prohlášena korunní kolonií jménem Virginie.

Roku 1748 byla založena Ohijská společnost, instituce „pro kolonizaci kraje kolem horního toku řeky Ohio, kde od koruny získala půl milionu akrů.“¹⁶ Postupně se kolonie začala rozrůstat, pěstovala tabák a jiné plodiny. Stávala se čím dál víc samostatnější. Osadníci si začali uvědomovat národní identitu a přišly první myšlenky na odloučení od Anglie. Jejich „mateřská“ země své kolonie pouze vykořisťovala. Virginie se stala jedním z hlavních stoupců války o nezávislost. A její důležitost může dokládat i fakt, že právě nejúspěšnější politici 18. století jako byl George Washington, James Madison nebo Thomas Jefferson pocházejí právě z Virginie.

¹² Virginská společnost, vznikla 1606 díky Jakubovi I. Jejím cílem bylo obchodovat se Spojenými státy.

¹³ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 682.

¹⁴ Magna Charta Libertatum, anglická listina práv z roku 1215, která byla vydobita na královi Janovi I.

¹⁵ S. RAKOVÁ, *Dějiny Spojených států v koloniálním období. Kolonie jako modely politické kultury*, Praha 1997, s. 37.

¹⁶ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. s. 579.

James Madison se narodil 16. března 1751 ve Virginii. Jeho otec, James Madison starší, byl velmi zámožný plantážník. Vlastnil velký pozemek v Orange County¹⁷, na kterém pěstoval tabák. Nebyl to ale jen plantážník, za svého života vykonával funkci smírčího soudce. Madisonova matka se jmenovala Nelly Rose Conwayová. I ona patřila do vyšších kruhů společnosti, protože byla dcera pěstitele tabáku. Oba rodiče tedy patřili do vyšší vrstvy virginského společenství.

II.2 Dětství, vzdělání

James Madison byl nejstarší z dvanácti dětí. Byl tichý, trpěl epilepsií a jeho zdraví nebylo dobré. Své dětství strávil na statku, jenž vlastnil jeho otec v Montpelier, ve Virginii. Jakožto nejstarší z dětí byl dědicem tohoto místa. Proto se tam rád vracíval, i v přestávkách ve své politické činnosti a po odchodu z funkce prezidenta zde vedl život bohatého plantážníka.¹⁸

Dostalo se mu kvalitního školního vzdělání. Navštěvoval prestižní College of New Jersey.¹⁹ Na této univerzitě se věnoval studiu jazyků (klasické jazyky latina a řečtina), filozofie a historie. Také studoval hebrejštinu, teologii a práva.

II.3 Politická kariéra

James Madison vstupuje do politiky v době, kdy se Amerika bouří proti Anglii. Už ve svých 23 letech se vydal na politickou scénu a figuroval v mnoha nejrůznějších zastupitelských sborech v té době již revoluční Virginie.²⁰ Od roku 1776 působil v zákonodárném sboru Virginie, kde pracoval pod ochrannými křídly Thomase Jeffersona. V tomto zákonodárném sboru působil s přestávkami až do roku 1800. Už zde bojoval za práva občanů ohledně svobody jejich vyznání. A svůj boj vyhrál, když je vydán Virginský statut o svobodě náboženství „schválený virginskou legislativou roku 1779.“²¹ Toto je první prohlášení o svobodě vyznání. V této době také narazil na svého největšího odpůrce Patricka Henryho.

¹⁷ Orange County je okres ve Virginii.

¹⁸ Peter SCHÄFER, *Prezidenti USA*, Praha 1995, s. 56.

¹⁹ Dnešní Princetonská univerzita.

²⁰ P. SCHÄFER, *Prezidenti*, s. 56.

²¹ TAMTÉŽ, s. 500.

V roce 1780 se stal delegátem Kontinentálního kongresu, na kterém obhajoval silnou ústřední vládu a efektivnější a finančně lépe zajištěné vyzbrojování Washingtonovy Kontinentální armády.²² Mezi léty 1784 a 1786 opět působil ve Virginském zákonodárném sboru Virginie.

Když se později v roce 1787 sešel ve Filadelfii Ústavní konvent,²³ patřil James Madison k neaktivnějším členům. Na tomto konventu byla dokončena nová ústava, avšak ratifikovaná byla až o rok později. Na podporu ratifikace této ústavy napsal James Madison sérii esejů, v nichž vysvětloval výhody ústavy. Toto dílo napsal společně s Alexandrem Hamiltonem a Johnem Jayem a byly vydány pod názvem „*The Federalist*“.²⁴

Přestože pomohl sepsat *Listy federalistů*, sám federalistou nebyl. Roku 1789 založil se svým přítelem Thomasem Jeffersonem antifederalistickou stranu „*Democratic Republicans*“, jejímž cílem bylo usilovat o demokracii, rozdělení majetku mezi mnoho lidí a práva jednotlivých států.²⁵

V době, kdy se věnoval psaní dodatků k ústavě, působil jako poslanec ve Sněmovně reprezentantů. Během této doby, tedy mezi léty 1789 až 1797, se stihl oženit s vdovou Dolley Payne Toddovou. Jejich manželství bylo bezdětné, avšak Dolley měla syna z předchozího manželství.

Když se stal Thomas Jefferson prezidentem,²⁶ povolal Jamese Madisona do vysoké politiky. Madison vykonával funkci státního sekretáře. Ke konci Jeffersonova prezidentství byl samotným Jeffersonem podporován na post příštího prezidenta.²⁷

Madison těžil z Jeffersonovy pověsti a popularity, avšak proti němu stáli silní soupeři: republikáni James Monroe a George Clinton, federalista Charles C. Pinckney.²⁸ Volby ale vyhrál James Madison, a tak 4. března 1809 složil přísahu a ujal se úřadu.

²² TAMTÉŽ, s. 56.

²³ Údělem Ústavního konventu je tvorba nebo revize ústavy.

²⁴ HAMILTON, A., MADISON, J., JAY, J., *Listy Federalistů*, Olomouc 1994.

²⁵ P. SCHÄFER, *Prezidenti*, s. 468.

²⁶ Thomas Jefferson byl prezidentem v letech 1801 – 1809.

²⁷ P. SCHÄFER, *Prezidenti*, s. 58.

²⁸ TAMTÉŽ, s. 58.

Prezidentství nebylo lehké. V té době na celém světě probíhala řada nepokojů, kongres se také nejevil jako stabilní a ne příliš věřící prezidentovu úsudku a samotný prezident měl povinnost i ke svému lidu. Cítil se být zavázán přesným dodržováním a výkladem ústavy.²⁹ Prezidentův kabinet ovlivnily vládní krize, zapříčiněné především vnitřními rozbroji Republikánské strany. Čelil také válce s Anglií (1812 – 1815), která vznikla kvůli neshodám ohledně obchodu a rozdělení území. Britové byli ve válce lepší a není tedy divu, že se britská vojska dostala až do hlavního města Washingtonu. Tam Britové vypálili budovu Kapitolu i Bílý dům a další budovy. James Madison a jeho spolupracovníci museli uprchnout a až do roku 1817 musel prezident sídlit v Octagon House.³⁰

Nakonec byla podepsána mírová dohoda v Gentu (1815), kde bylo ujednáno, že se vše vrátí do stejných poměrů, jaké panovaly před konfliktem.³¹ Dohoda také potvrzovala suverenitu a samostatnost Ameriky a možná nejdůležitější věc, která vzešla z této války je, že při obraně Baltimoru vznikla jedna z nejdůležitějších písní v historii Spojených států „Hvězdami posetý prapor,“³² jež se stala hymnou Ameriky.³³ Po válce byly mezinárodní vztahy s Británií urovnány a nic tak nebránilo Spojeným Státům Americkým, aby začaly posilovat průmysl a hospodářství.

Na konci roku 1816 se Madisonovo prezidentské období chýlilo ke konci. Madison si sám vybral svého nástupce tak jako to před lety udělal Jefferson. Jeho důvěru si získal James Monroe. Ten byl zvolen naprosto bez problémů pátým prezidentem Spojených států amerických.

II.4 Období po prezidentování a konec života

James Madison se po ukončení své prezidentské kariéry vrátil zpět do Virginie, přesněji na svou plantáž do Montpelier. Z tohoto období pochází řada dopisů jeho přátelům, dával si dohromady své listiny a také na své plantáži přijímal návštěvy. Ani na

²⁹ TAMTÉŽ, s. 58.

³⁰ TAMTÉŽ, s. 61.

³¹ George B. TINDALL – David E. SHI, *Dějiny Spojených Států Amerických*, Praha 2008, s. 176.

³² The Star Spangled Banner, oficiální hymna Spojených Států Amerických.

³³ P. SCHÄFER, *Prezidenti*, s. 61.

odpočinku nezhálel a v roce 1826 se stal rektorem Virginské univerzity.³⁴ Dokonce se ještě na čas vrátil do politiky.

Až do jeho smrti mu dělala společnost v Montpelier jeho drahá manželka Dolley James Madison zemřel 28. června 1836 a dožil se úctyhodného věku 85 let. Byl to úžasný politik, který respektoval práva druhých, člověk nesmírně pracovitý a cílevědomý člověk. A přestože jeho rétorické schopnosti nebyly skvělé, dokázal se prosadit v politice díky své brilantní mysli.

³⁴ TAMTÉŽ, s. 63.

III. Historické pozadí vzniku Spojených států amerických, včetně charakteristiky nejdůležitějších dokumentů

III.1 První kolonie a vztahy s Anglií

Vše začalo už v roce 1584, kdy Sir Walter Raleigh vyslal expedici, která měla doplnout k Americe. Expedice byla úspěšná, dokonce byla založena první kolonie, která však byla brzy zničena indiány. K dalšímu pokusu došlo v roce 1607, kdy byla založena první osada v Americe – Jamestown. Další pak byly založeny záhy, až se počet kolonií vyšplhal celkem k třinácti.

Pro britské puritány se stala Amerika útočištěm, neboť byli pronásledováni za své přesvědčení o nutnosti očistění církve. Puritáni ještě před plánovanou cestou do Virginie dostali od skotského krále Jakuba I. Stuarta povolení, že mohou osídlit zemi v Americe. A tak tedy první z nich dorazili do Ameriky v září 1620 „kdy se 101 mužů, žen a dětí, vedených Williamem Bradfordem, vtěsnalo na Mayflower k cestě přes Atlantik.“³⁵ Jejich cílem byla Virginie, avšak snad vlivem počasí se vylodili severněji v Cape Cod, kde založili osadu s názvem Plymouth. Díky Williamu Bradfordovi máme detailní popis založení kolonie, neboť si pečlivě vedl deník, kde zaznamenával každodenní život v kolonii.³⁶ Indiáni je naučili pěstovat kukuřici a rok nato se uskutečnila první sklizeň. Tento den si v Americe připomínají každý rok, vešel ve známost jako den Díkuvzdání.

Jelikož byla kolonie mimo pravomoc britské vlády, rozhodli se osadníci, že mezi sebou budou dodržovat dohodu o tom, že si zvolí své vůdce, kteří budou vydávat obecně platné zákony.³⁷ To byl první krok k občanské společnosti. Toto je velice důležitá chvíle, neboť zde se zrodila demokracie – osadníci se dohodli a dali tak vzniknout „americké tradici vlády založené na dohodě.“³⁸ Kolonie měly své vlastní sněmy, které zastupovaly zájmy osadníků; existence těchto sněmů byla zakořeněna už v zakládací chartě každé kolonie.

³⁵ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 22.

³⁶ BRADFORD, William. Bradford's history "of Plimoth plantation.". *Gordon Faculty Online* [online]. 2002 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: https://faculty.gordon.edu/hu/bi/ted_hildebrandt/nereligioushistory/bradford-plimoth/bradford-plymouthplantation.pdf

³⁷ Známá jako Mayflowerská smlouva, uzavřená 21. 11. 1620.

³⁸ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 22.

Kolonie se začaly rozrůstat a samozřejmě potřebovaly nová území. Zatím se rozkládaly na východním pobřeží, ale to začalo být přelidněné, a tak začali kolonisté postupně pronikat více na západ. To vedlo k šarvátkám a bojům jak mezi osadníky a indiány, tak mezi kolonisty navzájem. Dalšími osadníky byli totiž také Francouzi a Holanďané. Francouzi měli na své straně indiánské kmeny. V roce 1756 vypukla mezi kolonisty Velké Británie a Francie tzv. Sedmiletá válka. Válku, jež skončila v roce 1763, vyhrála Anglie. Získala nová území, avšak za cenu velké finanční ztráty. V Anglii tedy hledali možnosti, jak opět získat peníze do své pokladny. Přišli s nápadem, že by kolonie odváděly větší daně. Tento moment je klíčový, neboť se jedná o zrod revoluce. Mnoho osadníků o sobě stále přemýšlelo jako o Britech na nové půdě, ale čím více nároků na ně Anglie kladla, tím více se od ní začali „vzdalovat.“ Tím spíše, že Anglie zavedla nové zákony. Britský předseda vlády George Grenville prosadil cukerní zákon 1764, který snížil clo na polovinu, a zavedl clo na dovoz textilu, vína, kávy, indiga a cukru.³⁹ Dokonce zašel tak daleko, že zavedl zákon o kolkovním (1765), takže všechny tiskopisy musely mít platný kolek.⁴⁰ Ministr financí Charles Townshend se kolonistům znelíbil svým „zákonem o příjmech z roku 1767, neboť tento zákon zavedl cla na dovoz skla, kůží, barev, papíru a čaje.⁴¹

To se samozřejmě kolonistům nelíbilo a nelíbil se jim ani fakt, že vlastně nemají v politice Anglie žádného svého zástupce, který by hájil jejich práva. První rebelií byl tzv. bostonský masakr.⁴² Anglie na základě toho incidentu odvolala Townshendovy zákony. Druhou a daleko větší rebelií s většími následky byla událost, která vešla do dějin jako Bostonské pití čaje v roce 1773. Skupinka bostonských vlastenců pronikla na loď Východoindické společnosti a vyházela bedny s čajem do moře.⁴³ Na tento akt byli Američané hrdí, protože ukázali první vzdor, ale v Anglii to vyvolalo vlnu rozhořčení.

„V roce 1774 schválil parlament opatření, která měla sloužit i jako odstrašující případ pro všechny kolonie, které by se pokusily vzbouřit proti své „mateřské zemi.“

³⁹ TAMTÉŽ, s. 76.

⁴⁰ TAMTÉŽ, s. 76.

⁴¹ TAMTÉŽ, s. 80.

⁴² Bostonský masakr 1770, demonstrace, která vyústila v konflikt mezi britskými vojáky a obyvateli Bostonu.

⁴³ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 85.

Bostonu byl, dokud nesplatí dluh za čaj, uzavřen přístav (jejich zdroj obchodu, soudní procesy mohly být přesunuty do Anglie a opatření rušilo i právo volit místní úředníky a zakazovalo pořádat politická shromáždění.⁴⁴ Tehdy vznikl i jeden důležitý zákon, který „nařizoval místním úřadům, aby v případě nutnosti poskytly vojákům bydlení i v soukromých domech.“⁴⁵ Americkou odpovědí bylo svolání prvního kontinentálního kongresu.

III.2 První kontinentální kongres

První kontinentální kongres, tedy kongres, jehož se účastnilo dvanáct ze třinácti kolonií, se uskutečnil ve Filadelfii 5. září 1774. Přítomny byly všechny kolonie kromě Georgie. Prezidentem kongresu byl zvolen Payton Randolph.⁴⁶ Jedno z prvních rozhodnutí bylo, že budou volit podle kolonií. Jiného názoru byl Patrick Henry,⁴⁷ který si uvědomoval sílu národa, a proto tvrdil „že všichni zástupci jsou jeden národ, a tak by měl každý hlasovat individuálně.“⁴⁸ Nicméně Henryho nápad nebyl vyslyšen a proto se hlasovalo za kolonii. Na kongresu se probírala především strategie proti Anglii. Suffolská rezoluce označila donucovací zákony za protiústavní a dožadovala se odporu do doby, než budou zrušeny.⁴⁹ Kongres se rozhodl rezoluci podpořit, a byl vydán zákaz objednávání zboží z Anglie. Zástupci se shodli na odmítnutí donucovacích zákonů. Dále požadovali odchod vojsk zpět do Anglie a sepsali oficiální stížnost králi Jiřímu III.⁵⁰ Dohodli se také, že pokud Anglie nevyhoví jejich požadavkům, sejdou se následující rok znovu. Výsledná ustanovení kongresu přijatá 14. října 1775 nesla název *Prohlášení a usnesení prvního kontinentálního kongresu (Declaration and Resolves of the First Confederation kongress)*. Tento dokument deklaroval první práva obyvatel kolonií. Dle toho ustanovení mají „angličtí kolonisté v Severní Americe práva, jež se zakládají na neměnných zákonech přírody, principech anglické ústavy a dalších několika listin.“⁵¹

⁴⁴ TAMTÉŽ, s. 86.

⁴⁵ TAMTÉŽ, s. 86.

⁴⁶ Payton Randolph, politik ze státu Virginie.

⁴⁷ Patrick Henry, Virginský politik, federalista.

⁴⁸ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 87.

⁴⁹ Robert MIDDLEKAUFF, *The Glorious Cause: The American revolution 1763 – 1789*, New York 2007, s. 245.

⁵⁰ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 87 - 88.

⁵¹ Declaration and Resolves of the First Continental Congress. *Gordon Faculty Online* [online]. 1774 [cit.

Následně se zástupci vydali zpět do svých kolonií, aby podali zprávu o kongresu svým koloniálním sněmovnám a aby se začali připravovat na válku. Je důležité zmínit, že na tomto prvním kontinentálním kongresu ještě neuvažovali o nezávislosti, spíše se snažili o usmíření s králem. Král Jiří III. chápal americký kongres jako vzpouru, a proto se rozhodl pro její potlačení a poslal do Ameriky další vojska.

Ta obsadila Boston a postupně se jejich vliv rozšiřoval na všechny americké kolonie. Ale kolonisté se na válku připravovali – z osadníků se stali vojáci. Válka vypukla v dubnu 1775 bitvou u Lexingtonu a Concordu, kterou ne že by kolonisté přímo vyhráli, ale podařilo se jim odrazit Angličany. Kolonisté se pokusili o smír s Anglií, když poslali delegáty do Londýna s Peticí olivové ratolesti a Prohlášením o příčinách nutnosti sáhnout ke zbraním.⁵² Ale ani jedno král nepřijal. Tak došlo k další důležité bitvě u Bunker Hill, kde ale kolonisté prohráli. Vše se obrátilo na začátku roku 1776. Do čela americké armády byl zvolen schopný vůdce George Washington. Ten pomohl vytlačit Brity z Bostonu a Američané opět získali kontrolu nad všemi svými koloniemi.

III.2.1 Virginská deklarace

Virginská deklarace práv je dokument, který byl přijat na pátém zasedání virginského shromáždění 12. června 1776, tedy ani ne měsíc před *Deklarací nezávislosti*. Autorem prvních deseti článků byl George Mason, který je předložil v květnu roku 1776 na zasedání virginského shromáždění. Jednotlivé body byly projednávány a postupně přidávány další. Například James Madison přispěl „právem svobody náboženství.“ Nakonec se výčet lidských práv vyšplhal na šestnáct článků.⁵³ Jedná se o první ochranu práv občanů.

Co se samotných práv týče, je Virginská deklarace jakýmsi souhrnným soupisem všech lidských práv. Zbytek této kapitoly, je vyvozený z vlastního překladu šestnácti článků Virginské deklarace. V českém jazyce byly části Virginské deklarace přeloženy pouze v případě, že byly přejaty do Deklarace nezávislosti, nebo do Listiny práv od

2017-05-06]. Dostupné z: http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolves.asp. Yale Law School.

⁵² G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 92.

⁵³ George, MASON, Virginia Declaration of Rights. *Gordon Faculty Online* [online]. 1774 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.gunstonhall.org/georgemason/rights.html>.

Jamese Madisona. Finální podoba Virginské deklaráce je přístupna na internetu jak v přeepsané podobě, tak i v originální podobě za pomoci naskenovaného materiálu. ⁵⁴

Hned v prvním článku najdeme, že lidé jsou od přírody svobodní a nezávislí. To, že jsou od přírody svobodní, též znamená, že mají vrozená práva, která jim nemohou být prostřednictvím smlouvy, zbavením či odcizením odebrána, tedy že mají právo na užívání života a svobody, vlastnění majetku, usilování o bezpečí a štěstí.

Následuje to, že tato vláda je nebo by měla být zřízena pro společnou výhodu a bezpečnost lidí, národa nebo společenství. A kdykoli je některá vláda shledána nepřiměřenou nebo v rozporu s těmito účely, mají lidé neodcizitelné právo k její reformě, změně nebo zrušení takovým způsobem, který bude považován za nejvhodnější pro veřejnost. Moc výkonná a zákonodárná musí být oddělena a odlišná od moci soudní. Budou se konat pravidelné volby. Veškerá moc pozastavení zákonů nebo vykonávání zákonů kteroukoli autoritou bez souhlasu zástupců lidu poškozuje jejich práva a neměla by být vykonávána.

Žádný majetek nesmí být používán nebo odebrán bez souhlasu majitele, či zákonných zástupců.

V soudním sporu, trestním řízení či při zatčení má člověk právo znát příčinu a povahu svého obvinění, má právo požádat o důkazy a čelit žalobci a svědkům. Má právo na rychlý soudní proces před nestrannou porotou, kde bez jednomyslné shody nemůže být obviněný shledán vinným. Neměly by být vyžadovány ani vysoké pokuty nebo kauce. Nesmí být využito krutých a neobvyklých trestů. Nesmí dojít k prohledávání podezřelých míst, aniž by existoval důkaz o spáchaném zločinu.

Svoboda tisku je jedno z největších práv člověka a nikdy nesmí být omezeno vládou.

Domobrana je složená z cvičených (profesionálních) vojáků. Její existence je správná, přirozená a bezpečná obrana svobodného státu. Stálé vojsko by nemělo existovat v době míru, neboť ohrožuje svobodu. Armáda by měla být pod přísnou kontrolou a měla

⁵⁴ George, MASON, Virginia Declaration of Rights. *Gordon Faculty Online* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://www.gunstonhall.org/georgemason/human_rights/vdr_final.html.

by být řízena občanskou mocí. Lidé mají právo na jednotnou vládu, a tudíž žádná vláda oddělená od Virginie nebo nezávislá na ní by neměla být zřízena v rámci jejích hranic.

Co se týká náboženství a vlastně povinnosti, kterou dlužíme našemu Stvořiteli, může být vykonáváno pouze z vnitřního přesvědčení a nesmí být vymáháno silou nebo násilím. Všichni mají nárok na svobodné vykonávání náboženství podle příkazů vlastního svědomí a je vzájemnou povinností všech vyznávat křesťanskou toleranci, lásku a laskavost vůči sobě navzájem.⁵⁵

Jak již bylo zmíněno výše, je to první americký dokument, který zajišťuje svým (virginským) občanům práva. Tento dokument je velice důležitý, neboť ovlivnil Thomase Jeffersona při psaní Deklarace nezávislosti, ale především Jamese Madisona při tvorbě deseti dodatků Ústavy spojených států. Tento dokument také podnítil ostatní státy k sepsání podobných deklarácí lidských práv.

III.3 Druhý kontinentální kongres

Tentokrát se kongres konal v Baltimoru, dne 4. července 1776. Válka s Anglií ještě nekončila a tak se zástupci kolonií přesunuli na bezpečnější místo. Prezidentem tohoto kongresu byl John Hancock. Funkce tohoto shromáždění se také změnila, stala se z něj revoluční ústřední vláda. Tentokrát už zástupci kolonií nechtěli kompromis a usmíření.⁵⁶ To, že Britové zaútočili jako první, brali kolonisté jako zradu. Předmětem jednání tohoto kongresu bylo prohlášení nezávislosti.

Richard Henry Lee, virginský politik, přednesl na kongresu návrh na vyhlášení nezávislosti v červnu 1774 známý jako „*Rezoluce nezávislosti*“, která říká, že „*spojené kolonie jsou a mají právo být svobodné a nezávislé státy, že jsou osvobozeny od veškeré oddanosti britské koruně a že veškeré politické spojení mezi nimi a státem Velké Británie je a měl by být rozpuštěn.*“⁵⁷

⁵⁵ George, MASON, Virginia Declaration of Rights. *Gordon Faculty Online* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://www.gunstonhall.org/georgemason/human_rights/vdr_final.html.

⁵⁶ Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, *Komparace politických systémů. Základní modely demokratických systémů*, Praha 2008, s. 61.

⁵⁷ „*United Colonies are, and of right ought to be, free and independent States, that they are absolved from all allegiance to the British Crown, and that all political connection between them and the State of Great Britain is, and ought to be, totally dissolved.*“. Richard H. LEE, Lee's Resolutions. *Yale Law School*

O několik dní později byl návrh na nezávislost projednáván, přičemž se projevila první nejednotnost – ne všechny kolonie byly pro oprostění se od Anglie. Jednání bylo odročeno až na začátek července, mezitím vznikla komise pro přípravu případné Deklarace nezávislosti. Rozhodnutí odtrhnout se od Anglie podpořil pamflet *Zdravý rozum* (*Common Sense*) od Thomase Paine, který vyslovil názory občanů na nezávislost. Paine v něm říká, že „je čas se odtrhnout“⁵⁸ Za špatné zacházení s koloniemi je odpovědný Jiří III. a Američané by se měli odtrhnout. Na tento pamflet reagoval George Washington slovy „že Zdravý rozum pronikavě mění myšlení lidí.“⁵⁹ A měl pravdu.

Všech třináct kolonií tímto dokumentem deklarovalo nezávislost na Velké Británii. Autorství tohoto dokumentu je připisováno Thomasi Jeffersonovi, pozdějšímu prezidentovi Spojených států. V roce 1776 také začíná vznikat první ústava Spojených států amerických nazvaná Články konfederace a trvalé unie.⁶⁰

Na podzim roku 1777 porazila americká armáda Brity v bitvě u Saratogy.⁶¹ Navíc Francie vyslala své vojsko na podporu amerických kolonistů do Ameriky.⁶² Válka trvá až do října 1781, kdy se Britové vzdali v bitvě u Yorktownu. Toto byla poslední bitva za nezávislost Ameriky.⁶³ Dva roky trvalo vyjednat mírové podmínky, nakonec se to podařilo roku 1783, kdy byla podepsána Pařížská mírová smlouva. Anglie v ní uznává nezávislost Spojených států amerických a souhlasí s tím, že se řeka Mississippi stane jejich západní hranicí. Francie získala oblast v Karibském moři.

III.3.1 Deklarace nezávislosti

V květnu 1776 byl jmenován výbor pěti mužů, pro vytvoření prohlášení o nezávislosti. Na jeho tvorbě se podíleli John Adams, Robert R. Livingston, Roger Sherman, Benjamin Franklin a Thomas Jefferson. Hned poté, co byli zvoleni, se pustili do práce. Hlavním autorem deklarace byl Thomas Jefferson. Ten vytvořil text, který pak

[online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://avalon.law.yale.edu/18th_century/lee.asp

⁵⁸ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 92.

⁵⁹ TAMTÉŽ, s. 93.

⁶⁰ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 124.

⁶¹ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 101.

⁶² TAMTÉŽ, s. 101.

⁶³ TAMTÉŽ, s. 106 – 108.

poslal svým kolegům. Benjaminu Franklinovi a Johnu Adamsovi. Ti mu v textu udělali pár oprav. Návrh pak byl předložen kongresu.

Samotný akt Prohlášení nezávislosti ozřejmil důvody pro odtržení kolonií od mateřské země. Předlohou jim byl filozof John Locke a jeho dílo *Dvě pojednání o vládě* z roku 1690. Podle Locka má každý člověk přirozená práva. Člověk se nachází ve stavu svobody, avšak nemůže svá práva ochránit. Proto se pro dobro všech sjednotí prostřednictvím společenské smlouvy, která se stává souhlasem pro vytvoření jednotné společnosti a vlády.⁶⁴ Tímto si Američané vlastně ospravedlnili svou nezávislost. Deklarace čerpá inspiraci nejen v Johnu Lockovi, ale i v anglické listině práv z roku 1689 (neboť kolonisté přejali právní systém Anglie) a také ve Virginské deklaraci práv. Kolonie zde proklamovaly svoje právo na nezávislost a oznamovaly ukončení vztahu podřízenosti vůči Anglii.⁶⁵

Deklarace byla schválena 2. července 1776 a ratifikovaná 4. července 1776.⁶⁶ Tím se ze třinácti kolonií stala konfederace, samostatné kolonie se tak spojily do jednoho státu a každá republika si vytvořila vlastní ústavu.

III.3.1.1 Formální podoba Deklarace nezávislosti

Samotný text deklarace by se dal rozdělit do pěti částí.⁶⁷ V úvodu se dočteme, proč byla deklarace sepsána. „*Když se v běhu lidských životů stane pro některý národ nezbytným rozvázat politické svazky, které jej poutaly k jinému národu, a zaujmout mezi mocnostmi světa oddělené a rovnocenné postavení, k jakému jej opravňují zákony přírody a boha přírody, pak prostá úcta k názorům lidstva vyžaduje, aby vyhlásil příčiny, které jej vedou k odtržení.*“⁶⁸ Tímto autoři zdůvodňují vyhlášení samostatného státu.

⁶⁴ John LOCKE, *Dvě pojednání o vládě*, Praha 1965.

⁶⁵ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 127.

⁶⁶ TAMTÉŽ, s. 127.

⁶⁷ TAMTÉŽ, s. 127.

⁶⁸ „*When, in the course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the Political Bands which have connected them with another, and to assume among the Powers of the Earth, the separate and equal Station to which the Laws of Nature and of Nature's God entitle them, a decent Respect to the Opinions of Mankind requires that they should declare the causes which impel them to the Separation.*“ The Declaration of Independence. *University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/decind.shtml>

Ve druhé části nalezneme teorii vlády, která ospravedlňovala počínání kongresu – to vychází z přirozených a nezcizitelných práv člověka, „*všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni a jsou nadáni svým stvořitelem jistými nezcizitelnými právy, mezi něž patří právo na život, svobodu a budování osobního štěstí.*“⁶⁹ Zároveň vláda dává lidu moc, aby v případě, „*že dlouhá řada případů zneužití moci a skutků bezpráví, sledujících neustále tentýž cíl, svědčí o úmyslu podrobit je naprostou krutovládou, pak je jejich právem, a přímo povinností, takovou vládu svrhnout a postarat se o nové strážce své příští bezpečnosti.*“⁷⁰

Ve třetí části je výčet obvinění a prohřešků krále Jiřího III. a lidu. Krále zde jmenují jako HE (on). A z celé řady výtek bych zmínila tyto tři: „*Spojil se s ostatními, aby nás podrobil jurisdikci cizí naší ústavě a neuznávané našimi zákony a dal tak souhlas jejich aktům domnělého zákonodárství: o ubytování velkých útvarů ozbrojeného vojska mezi námi; o jejich ochraně předstíraným procesem před potrestáním za vraždy, kterých by se dopustili na obyvatelích těchto států a o přerušení našeho obchodu se všemi částmi světa.*“⁷¹

Čtvrtá část je závěr celé deklarační. Autoři shrnují celý dokument a deklarují následující: „*Proto my, představitelé Spojených států amerických, shromáždění ve Všeobecném Kongresu, dovolávající se u nejvyššího soudce světa správnosti svých*

⁶⁹ „We hold these Truths to be self-evident, that all Men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the Pursuit of Happiness“ The Declaration of Independence. *University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/decind.shtml>

⁷⁰ „When a long Train of Abuses and Usurpations, pursuing invariably the same Object, evinces a Design to reduce them under absolute Despotism, it is their Right, it is their Duty, to throw off such Government, and to provide new Guards for their future Security.“ The Declaration of Independence. *University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/decind.shtml>

⁷¹ „HE has combined with others to subject us to a Jurisdiction foreign to our Constitution, and unacknowledged by our Laws; giving his Assent to their Acts of pretended Legislation: for quartering large Bodies of Armed Troops among us: for protecting them, by mock Trial, from Punishment for any Murders which they should commit on the Inhabitants of these States: for cutting off our Trade with all Parts of the World.“ The Declaration of Independence. *University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/decind.shtml>

*úmyslů, jménem a autoritou dobrého lidu těchto kolonií, slavnostně zveřejňujeme a prohlašujeme, že tyto kolonie jsou a po právu mají býti svobodnými a nezávislými státy, že jsou zproštěny veškeré poddanosti britské koruně.*⁷² V této části také nalezneme odkazy na Leeovu rezoluci (červen 1774).

Poslední část jsou jména signatářů a prezidenta kongresu Johna Hancocka. Deklarace měla důležitý význam nejen svým praktickým dopadem, ale i přesnou formulací teorií.⁷³

III.4 První ústava Spojených států amerických

Válka za nezávislost Spojených států byla stále v plném proudu, když byla Deklarace nezávislosti ratifikovaná. Kolonisté se spojili v jeden národ a potřebovali jednotnou vládu. Během revoluce vykonával funkci vlády kongres. V květnu 1776 byla kontinentálním kongresem přijata rezoluce, která nabádala sněmy jednotlivých kolonií k vytvoření nezávislých vlád.⁷⁴ Některé státy už dokonce s přípravou vlastní ústavy začaly ještě před vyhlášením nezávislosti.⁷⁵

S osamostatněním a národním cítěním států vznikla potřeba nastavit nějaká psaná pravidla, která by respektovaly všechny státy. Do této doby neexistoval žádný právní dokument, jen všeobecný souhlas vyslovený všemi kolonisty. Byl tedy vytvořen výbor, podobný jako při tvorbě Deklarace nezávislosti, který měl za úkol sepsat úplně první ústavu, která bude platná pro všechny kolonie. V čele výboru byl John Dickens, který nazval ústavu „*Články konfederace a trvalé unie.*“

⁷² „*WE, therefore, the Representatives of the UNITED STATES of AMERICA, in General Congress, Assembled, appealing to the Supreme Judge of the World for the Rectitude of our Intentions, do, in the Name, and by the Authority of the good People of these Colonies, solemnly Publish and Declare, that these United Colonies are, and of Right ought to be, FREE AND INDEPENDENT STATES; that they are absolved from all Allegiance to the British Crown.*“*The Declaration of Independence. University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/decind.shtml>

⁷³ J. OPATRŇY, *Amerika*, s. 128.

⁷⁴ S. RAKOVÁ, *Podivná revoluce*, s. 160.

⁷⁵ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 111.

III.4.1 Články konfederace a trvalé unie

John Dickens předložil kongresu svůj návrh ústavy 12. června 1776. O této ústavě se diskutovalo přes rok. Nakonec byl návrh 15. listopadu 1777 kongresem předložen všem státním legislativám jako soubor opatření k ustavení společného orgánu a rozsahu jeho pravomocí.⁷⁶ Aby vešla ústava v platnost musela být schválena všemi státy.⁷⁷ To se nakonec stalo až v březnu 1781 – proces schválení byl několikrát narušen spory mezi koloniemi a hlavně americkou revoluční válkou.

III.4.2 Formální podoba Článků konfederace a trvalé unie

Tato ústava se formálně skládá ze třinácti článků. Konfедераční vláda měla spravovat „zahraniční záležitosti, vztahy s Indiány, měnu, vypovídat válku a uzavírat mír, řešit rozpory mezi jednotlivými státy, zřídit a provozovat poštu a zavést jednotný systém měr a vah.⁷⁸ Ústava byla předložena kongresu 15. listopadu 1777 a ratifikována byla 1. března 1781.

V preambuli se nachází výčet všech třinácti kolonií - New Hampshire, Massachusetts, Rhode Island, New York, Connecticut, New Jersey, Pensylvánie, Delaware, Maryland, Virginie, Severní i Jižní Karolína a Georgia.⁷⁹

V prvních třech článcích ústavy je formulováno následující: název konfederace, ponechané pravomoci a cíl konfederace. V prvním článku této ústavy je formulován název celé konfederace, tedy že se bude jmenovat Spojené státy americké. V druhém, že „*každý stát si ponechává svrchovanost, svobodu a nezávislost, pravomoci soudní a zákonná práva, jež nebyla postoupena kongresu.*“⁸⁰ Ve třetím článku je uveden účel celé

⁷⁶ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 124.

⁷⁷ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 111.

⁷⁸ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 124.

⁷⁹ *The Articles of Confederation. The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

⁸⁰ „*Each state retains its sovereignty, freedom, and independence, and every power, jurisdiction, and right, which is not by this Confederation expressly delegated to the United States, in Congress assembled.*“

The Articles of Confederation. The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

konfederace – státy si navzájem pomáhají, funguje mezi nimi spolupráce a v případě války nebo nebezpečí si státy navzájem pomohou.⁸¹

Čtvrtý článek pojednává o svobodě pohybu občanů mezi jednotlivými státy. Výjimka jsou pouze „chudáci, vagabundi a uprchlíci.“ Mimo svůj domov měli lidé stejná práva jako obyvatelé toho území, na němž se nacházeli. Řádní občané tedy měli stejná práva po celých Státech. Zde je také zmínka o trestním právu, kdy občan požívá stejných práv jako občan daného státu. Uprchne-li zločinec na území jiného státu, bude navrácen na území, kde trestný čin spáchal.⁸²

Pátý článek se věnuje zájmům Spojených států a to tak, že kandidáti budou voleni jednou ročně. Ustavuje kongres nejvyšším orgánem. Upravuje i počet zastoupení delegátů v kongresu „*žádný stát nebude reprezentován v kongresu méně než dvěma členy a ne více než sedmi členy.*“⁸³ Tito delegáti nesmějí zastávat jiné placené funkce ve Spojených státech. Každý stát má trvale vlastní delegáty na společném shromáždění států a ti působí zároveň jako členové výboru senátů. Při rozhodování a hlasování má každý stát jeden hlas, nehledě na počet obyvatel či rozlohu.

V šestém článku se píše o věcech, které státy nemohou učinit bez schválení celostátního shromáždění. Například diplomacie – státy bez souhlasu shromáždění nemohou přijmout žádné cizí vyslance, zároveň sami nesmějí bez souhlasu shromáždění vyslat své vyslance do cizí země. Také nesmějí udělovat šlechtické tituly a vytvářet, či podepisovat jakékoliv mezinárodní, mezistátní smlouvy. V tomto článku se také upravují podmínky ohledně případného válečného konfliktu. Bude se udržovat jen minimální

⁸¹ „*The said States hereby severally enter into a firm league of friendship with each other, for their common defense, sovereignty, trade, or any other pretense whatever.*“ The Articles of Confederation. *The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

⁸² „*If any person guilty of, or charged with, treason, felony, or other high misdemeanor in any State, shall flee from justice, removed to the State having jurisdiction of his offense.*“ The Articles of Confederation. *The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

⁸³ „*No State shall be represented in Congress by less than two, nor more than seven members.* The Articles of Confederation.“ *The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

počet válečných plavidel a stále se bude udržovat domobrana. Zároveň jakékoliv angažování se ve válkách musí schválit všechny státy.

Články sedm a osm se věnují podmínkám řešení válečného konfliktu. O tom, že si zákonodárné sbory každého státu v případě mobilizace budou moci samy jmenovat své plukovníky a vojáky nižší hodnosti, se píše v článku sedm. V osmém článku se uvádí, že všechny válečné náklady a všechny další výdaje vzniklé v souvislosti se společnou obranou se hradí ze společné pokladny, do níž přispívají jednotlivé státy.⁸⁴

To, že státy shromážděné v Kongresu mají výhradní právo a pravomoc rozhodovat, nalezneme v článku devět. Dokonce mohou uzavírat smlouvy, rozhodovat o válce a míru, regulovat zahraniční obchod – ale s podmínkou, že tyto smlouvy nesmějí omezit suverenitu států, regulovat listinu a hodnotu mincí, stanovit pevnou normu a hodnotu mincí, spravovat záležitosti s Indiány. Také měly moc soudní - mohly odročit jednání, ne však na více než šest měsíců. Zároveň jsou i posledním odvolacím místem všech sporů.⁸⁵ Také mají právo jmenovat Výbor států, který by zasedal v Kongresu během prázdnin. Každý stát by tam měl jen jednoho delegáta.

Desátý článek přiznává pravomoci Výboru států, který je oprávněn mezi zasedáními kongresu vykonávat pravomoci Kongresu, ale se souhlasem alespoň devíti států.

V jedenáctém článku se píše, že Kanada se stane součástí této konfederace, ale další, kdo by měl zájem o přistoupení do konfederace, musel by získat svolení nejméně devíti států.

Předposlední článek říká, že půjčky a dluhy Kongresu se považují za závazek Spojených států (tudíž všech států stejně).

Poslední článek hovoří tom, že Unie bude trvalá stejně jako Články Konfederace. Každý stát bude Články Konfederace a trvalé unie dodržovat a nikdy nebude učiněna

⁸⁴ „All charges of war, and all other expenses that shall be incurred for the common defense or general welfare, and allowed by the United States in Congress assembled, shall be defrayed out of a common treasury.“ The Articles of Confederation. *The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

⁸⁵ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 124 – 125.

změna, ledaže by to bylo dohodnuto v kongresu a potvrzeno zákonodárným sborem každého státu.⁸⁶

V závěru se nachází slib, že všechny státy budou ústavu dodržovat, a připojily všechny své podpisy.

III.4.3 Slabiny Článků konfederace

Záhy po ratifikaci (1781) se ukázaly slabosti této ústavy. Sami Američané si tuto nepřijemnost uvědomovali a netrvalo dlouho a byl svolán kongres, který měl tuto ústavu opravit (1787).

První nedostatky vypluly na povrch už během revoluční války. Projevovaly se především slabým postavením ústřední vlády, když nebyla schopna vynutit plnění vojenských kontribucí jednotlivými státy.⁸⁷ Vláda totiž neměla pravomoc vybírat daně a byla odkázána pouze na dobrovolné příspěvky států.

Nejen díky válce s Anglií byly Spojené státy zadlužené. Když nesměly vybírat daně, neměly prakticky žádný přísun peněz. Byly odkázány na to, co jim dobrovolně daly města, a ke všemu jsou zadluženy u válečných spojenců. Robert Morris, finanční inspektor, přichází tedy s nápadem založení Severoamerické banky a zřízení papírových peněz. Také chtěl přidat dodatek o tom, že by kongres mohl vybírat daně. Jenže k tomu potřeboval souhlas všech třinácti kolonií a ten nedostal.⁸⁸

Kongres měl jen úzké pravomoci. Jak již bylo zmíněno, nemohl vybírat daně, dále nefungovala regulace vnitřního trhu. Zde se projevila rozdílnost států. Přímořské státy byly díky obchodu bohatší než ty vnitrozemské. Diferencuje se Jih a Sever. Jižní státy jsou orientovány na zemědělství, kdežto severní se orientují na obchod. Proto bylo takřka nemožné, aby se podařilo udržet přátelství mezi jednotlivými státy. Ale právě přátelství a vzájemná pomoc byla velice důležitá, protože v ústavě byl zakotven bod, že se všechny

⁸⁶ „...*Unless such alteration be agreed to in a Congress of the United States, and be afterwards confirmed by the legislatures of every State.*“ The Articles of Confederation. *The University of Oklahoma: A Chronology of US Historical Documents* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

⁸⁷ S. RAKOVÁ, *Podivná revoluce*, s. 196.

⁸⁸ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 119 – 120.

státy musí jednomyslně rozhodovat (ve společném zájmu). Lid samotný je znepokojený a lokálně dochází ke vzpourám.

George Washington, Thomas Jefferson a James Madison chtěli s touto slabou ústavou něco udělat. Proto svolali sněm do panství v Mount Vernon – vlastníkem tohoto pozemku byl George Washington. V roce 1785 se zde tedy konal sjezd Virginie a Marylandu za účelem vyřešení otázky plavby po řece Potomacku do zátoky Chesapeake.⁸⁹ James Madison tehdy poznamenal, že by se mohli sejít znovu, a tentokrát zástupci všech kolonií. Proto byl naplánován další sněm.

Sněm v Annapolisu se konal rok po onom v Mount Vernon, tedy v roce 1786. Místo původních třinácti pozvaných států, jich přijelo jen pět. Alexandr Hamilton⁹⁰ navrhl, že by se mohlo konat shromáždění ve Filadelfii, kde by se probrala změna ústavy.⁹¹

⁸⁹ TAMTÉŽ, s. 126.

⁹⁰ Alexander Hamilton, voják, právník, ekonom, federalista. Jeden z „Otců zakladatelů“

⁹¹ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 126.

IV. Filadelfský ústavní konvent

IV.1 Průběh

Po Annapolském shromáždění (1786) byla dne 21. února 1787 přijata rezoluce povolávající delegáty amerických států na sněm do Filadelfie, přesněji do pennsylvánského State House (dnešní Independence Hall). Nejdůležitějším důvodem tohoto shromáždění byla zhoršující se finanční a hospodářská krize ve Spojených státech. Shromáždění bylo naplánované na 14. května 1787 s jedním cílem – provést revizi dosavadní ústavy (Články Konfederace a trvalé unie), nebo vytvořit zcela novou ústavu.⁹² Tohoto shromáždění se neúčastnili důležité osobnosti předchozích shromáždění či válek; například Thomas Jefferson v této době působí jako vyslanec ve Francii, John Adams taktéž pracuje v zahraničí, Patrick Henry naopak účast odmítl. Vůdčí postavou toho shromáždění byl George Washington. Ovšem nejaktivnějším řečníkem a přispěvatelem byl James Madison. Je až s podivem, co ve Filadelfii dokázal, protože byl křehké stavby těla, vysoký kolem 150 cm a neměl rád veřejné projevy, neboť jeho hlas byl vysoce položený a jeho projevy vytvořily na obličejích delegátů známky pobavení. Byl ostýchavý a nervózní. Přes všechny tyto nedostatky byl vynikající a bystrý myslitel.⁹³

Dosavadní ústava byla slabá a neefektivní. Státy se ale nemohly shodnout na postupu oprav, nebo lépe řečeno jak vytvořit vládu, *ne příliš silnou, která by se mohla zvrtnout v tyranii, nebo utlačovat práva lidí*. Však už John Locke ve svém díle tvrdí, že: *„lidé si váží života, svobody a majetku. Snaží se jej chránit. V přirozeném stavu však mohou silnější využít svobody k tomu, aby připravovaly o svobodu slabší.“*⁹⁴ Shodli se na tom, že vláda odvozuje své pravomoci ze souhlasu lidu, avšak společnost musí být chráněna před diktaturou většiny.⁹⁵ James Madison v eseji číslo 51 říká: *„Při vytváření systémů vlády, v němž mají jedni lidí vládnout druhým, spočívá veliká obtíž v tom, že nejprve musíte vládě umožnit, aby kontrolovala ovládané, a hned na to ji musíte donutit, aby kontrolovala sama sebe.“*⁹⁶ Proto chtěli zavést instituce, které by si navzájem kontrolovaly moc. Vyvážili by tak vládu, aby se nestala hříšnou. Protože člověk je od

⁹² TAMTÉŽ, s. 126.

⁹³ TAMTÉŽ, s. 128.

⁹⁴ J. LOCKE, *Dvě pojednání*, Praha 1965.

⁹⁵ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 127 – 128.

⁹⁶ A. HAMILTON, J. MADISON, J. JAY, *Listy Federalistů*. Olomouc 1994, s. 283.

přírody chamtivý a dychtí po moci, je nutné zavést nějaký kontrolní systém, aby se tomu předešlo.

Stále se řešila otázka, jestli zachovat Články Konfederace a doplnit je o nějaké dodatky, nebo napsat ústavu novou. Dále se jednalo o zastoupení v kongresu – zdali mít v kongresu zastoupení podle rozlohy státu (celková rovnost všech států dána jedním zastupitelem) nebo volit zástupce podle počtu obyvatel daného státu. Shromáždění tedy byly předloženy obě varianty.

IV.1.1 Virginský plán

Virginský plán stál na základech Jamese Madisona, ale plán představil na shromáždění Edmund Randolph⁹⁷ A to 29. května 1787. Šlo o oddělení zákonodárné, výkonné a soudní moci s požadavkem celonárodní vlády. Vláda by tvořila zákony, které by byly zavazující pro občany i pro jednotlivé státy.⁹⁸ Kongres, který by byl nejvyšším zákonodárným orgánem, měl mít dvě komory: Dolní neboli Sněmovna reprezentantů, kde by byli voleni zástupci hlasy lidu, a Horní neboli Senát, kde by byli zástupci voleni právě zástupci z řad Dolní komory. Zástupci Horní komory by byli voleni z navržených kandidátů každého státu. Podle tohoto principu mohl kongres odmítnout státní zákony a sám definovat rozsah pravomocí svých i státu. ⁹⁹ Tento plán nezachovával Články Konfederace, nýbrž by tvořil novou ústavou.

IV.1.2 Newjerseyský plán

Newjerseyský plán nebo také plán malých států předložený Williamem Patersonem¹⁰⁰ 15. června 1787 byl vytvořen se záměrem pouze doplnit Články Konfederace a trvalé unie. Plán zachovával existující rovné zastoupení států v jednokomorovém zákonodárném sboru, ale dával tomu sboru pravomoc vybírat daně, regulovat obchod a jmenovat pluralitní výkonnou moc. ¹⁰¹

⁹⁷ Edmund Randolph je v této době guvernér Virginie.

⁹⁸ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 128.

⁹⁹ TAMTÉŽ, S. 128.

¹⁰⁰ *William Paterson*, státník z New Jersey.

¹⁰¹ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 128 – 129.

IV.1.3 Connecticutský kompromis

Roger Sherman¹⁰² společně s Oliverem Ellsworthem¹⁰³ navrhli kompromis, který by uspokojil všechny státy. Zástupci shromáždění byla odhlasovaná celonárodní vláda ve smyslu Virginského plánu, protože na rozdíl od Konfederace potřebuje výkonná ústřední vláda pravomoc vybírat daně, regulovat obchod, budovat armádu, válečné loďstvo, vydávat zákony platné pro jednotlivé občany.¹⁰⁴ Způsob voleb do zastupitelského sboru by byl podle počtu obyvatel, s tím ale měly problémy malé státy – prakticky by neměly žádné, nebo jen velmi malé zastoupení, na rozdíl od takových států jako Virginie nebo Massachusetts.

IV.2 Problémy, návrh a schválení ústavy

Jak již bylo zmíněno výše, zástupci filadelfského shromáždění byl přijat návrh connecticutského kompromisu. Avšak než se pustili do samotné přípravy nové ústavy, museli ještě zástupci jednotlivých států vyřešit několik sporných bodů.

První z problémů, byla otázka zastoupení jednotlivých států. Nakonec se zástupci shodli na tomto: *„Větší státy získaly proporční zastoupení podle počtu obyvatelstva ve Sněmovně reprezentantů, menší státy získaly rovné zastoupení v Senátu, avšak s hlasováním podle jednotlivců a nikoli podle států.“*¹⁰⁵

Dalším problémem bylo otroctví a jeho podoba v ústavě. Záměrně se snažili v ústavě slovu otroctví vyhnout. Otroci se do Spojených států dostali už v koloniální době. Jejich povinnost byla práce na plantážích. „Otrokářské státy“ dlouhou dobu profitovaly z jejich práce. Otroci neměli žádná práva a ani nesměli vlastnit majetek. Prakticky celý život pracovali pro svého pána, který na ně měl smlouvu. V zemědělsky orientovaných státech jako Georgia a Jižní Karolína se nacházelo nejvíce otroků a jelikož se původně myslelo, že bude k ratifikaci potřeba souhlas všech států, tak v této ústavě

¹⁰² Roger Sherman, právník a státník, spoluautor Connecticutského kompromisu.

¹⁰³ Oliver Ellsworth, právník, třetí předseda Nejvyššího soudu v USA, spoluautor Connecticutského kompromisu.

¹⁰⁴ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 129 – 130.

¹⁰⁵ TAMTÉŽ, s. 129.

roku 1787 nakonec není žádný článek, který by bránil manipulaci či obchod s otroky.¹⁰⁶ Také otázky ženských práv zůstaly nevyslyšené.

Posledním problémem byl prezident. Vedly se spory o způsobu volby, rozsahu pravomocí a délce prezidentského období. Největší obavy byl z toho, aby prezident nepřipomínal monarchu, nebo aby se jeho prezidentství nestalo tyraníí. Z ústavy tedy muselo být jasně patrné, že prezident je volen lidmi a jen na omezenou dobu (na rozdíl od monarchy, který je „z boží vůle král“ a je neodvolatelný). Proto bylo rozhodnuto, že Senát, který bude mít 2/3 hlasů, bude moci odvolat prezidenta z funkce.¹⁰⁷ Co se volby prezidenta týče, bude vytvořen sbor volitelů. Tento sbor zvolí dva kandidáty a ten který bude mít nejvíce hlasů, se stane prezidentem a ten druhý viceprezidentem. Prezidentské období bude trvat čtyři roky.

Byla utvořena komise, která měla na starosti návrh ústavy. Bylo třeba do ní zapracovat kompromisy a řešení sporných bodů, dále také závazky, například že vláda musí odvozovat své pravomoci z vůle lidu, což je ochrana před diktaturou, rozdělení zákonodárné moci, tedy Kongresu, na dvě části: Sněmovna reprezentantů, v níž bude počet zástupců dán počtem obyvatel daného státu, a Senát, v němž bude zastoupení států rovné. Každý stát tedy bude mít dva senátory, kteří budou voleni Sněmovnou reprezentantů. A to nejdůležitější, k vytvoření a schválení zákonů bude potřeba souhlasu obou částí Kongresu.¹⁰⁸

Aby mohli delegáti mluvit otevřeně, jednalo se za zavřenými dveřmi, tak existují zprávy o průběhu kongresu od oficiálního zapisovatele kongresu Williama Jacksona, avšak jeho poznámky nejsou tak podrobné. Na druhou stranu James Madison si vedl důkladné zápisky o jednání, o projevech politických kolegů apod.¹⁰⁹ Všichni zástupci států se sešli kompletně až 25. května 1787. Delegáti seděli u stolu po dvou, stoly byly uspořádané do půlkruhu a prezidentský stůl byl uprostřed na vyvýšeném místě tak, aby na něj všichni delegáti viděli.¹¹⁰ James Madison ale neseseděl s ostatními u stolu, seděl zády

¹⁰⁶ Aby Georgia nebo Jižní Karolína neměly námitky proti ústavě.

¹⁰⁷ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 130.

¹⁰⁸ Kenneth JANDA a kol., *Výzva demokracie. Systém vlády v USA*. Praha 1998, s. 59.

¹⁰⁹ MADISON, James. Notes on the Debates in the Federal Convention. *Yale Law School* [online]. [cit. 2017-05-08]. Dostupné z: http://avalon.law.yale.edu/subject_menus/debcont.asp

¹¹⁰ R. LABUNSKI, *James Madison*, s. 4.

k Georgi Washingtonovi a vše si pečlivě zaznamenával. George Washingtona zvolili prezidentem a dohodli se, že k platnosti ústavy bude stačit souhlas devíti států ze třinácti.

George Washington podepsal návrh ústavy jako první, právo prvního podpisu byla pocta.¹¹¹

Během procesu ratifikace ústavy se na politické scéně Spojených států objevují dvě rozdílně názorové frakce: federalisté a antifederalisté. Obě skupiny ohledně ratifikace ústavy anonymně sepisují eseje. Federalisté byli pro ratifikaci, antifederalisté proti a volali po listině práv. Přesto byla v prosinci roku 1787 ústava postoupena k ratifikaci jednotlivých států. Začalo se ratifikovat u malých států Delaware a New Jersey až postupně ratifikovalo prvních devět států, tím devátým byl New Hampshire 21. června 1788.¹¹² Přesto ale velké státy jako Virginie a New York stále ústavu neratifikovaly. Aby však měla ústava budoucnost, nestačilo souhlasů jen devíti států, ale měly se shodnout všechny – přece jen člověk je občanem svého státu, ale zároveň národností Američan jako všichni ostatní. Virginie se zdráhala podepsat, neboť podotýkala, že v ústavě chybí vymezení lidských práv. Poté co na Listině lidských práv začal James Madison pracovat, ratifikovaly ústavu poslední čtyři státy (posledním státem, který ústavu ratifikoval byl Rhode Island 29. května 1790).

IV.3 Formální podoba ústavy

Ústava obsahuje preambuli a text ústavy, který je rozložen do sedmi článků, jenž jsou až na pátý, šestý a sedmý členěny dále do oddílů. Později bylo k ústavě přidáno prvních deset dodatků (1789 – 1791) známých jako Listina práv (*The Bill of Rights*). Tyto dodatky byly postupně rozšiřovány, až je jich dnes celkem dvacet sedm (od roku 1795, poslední dodatek byl zatím připsán v roce 1992). Text ústavy je napsán srozumitelným jazykem.

V preambuli se uvádí důvod sepsání této ústavy, tedy že Američané, jako jeden národ, popisují záměr a cíl vytvořené ústavy. „*My, lid Spojených států, abychom vytvořili dokonalejší jednotu, nastolili spravedlnost, upevnili domácí klid a zabezpečili obranu*

¹¹¹ TAMTÉŽ, s. 4.

¹¹² Ratification Dates and Votes. *U.S. Constitution Online* [online]. [cit. 2017-05-05]. Dostupné z: Online: <https://www.usconstitution.net/ratifications.html>

země, podporovali růst všeobecného blahobytu a zabezpečili dobrodiní svobody sobě i svému potomstvu, dáváme si tuto Ústavu Spojených států amerických.“¹¹³

V prvním článku, který je rozdělen na deset oddílů, se píše o zákonodárné moci. Veškerá zákonodárná moc náleží Kongresu, který se skládá ze dvou rovnocenných komor: Sněmovny reprezentantů a Senátu. Zástupci do dolní komory, tedy do Sněmovny reprezentantů, jsou voleni na dva roky lidmi jednotlivých států, počet zástupců je dán podle počtu obyvatel daného státu. To také vedlo k zavedení pravidelného sčítání lidu po deseti letech. Zástupcem dolní komory může být muž od dvaceti pěti let, který je ale minimálně sedm let občanem státu, za který má být zvolen. Každý stát má minimálně jednoho zástupce. Horní komora neboli Senát se skládá ze dvou senátorů za každý stát, každý senátor má jeden hlas. Jsou voleni na šestileté období zákonodárným orgánem příslušného státu a každé dva roky se 1/3 senátu obmění. Senátorem může být muž, kterému bylo třicet let, ale musí být občanem státu, za který chce být zvolen minimálně 9 let. Pak hájí zájmy svého státu. Předsedou Senátu je viceprezident, který ale nemá hlasovací právo.¹¹⁴

V dalších oddílech se popisuje styl voleb, tedy že místo, doba a postup volby do obou komor je na jednotlivých zákonodárstvích států. Zástupci obou komor mají imunitu a pobírají výplatu. V rozsáhlém oddíle č. 8 jsou vypsány veškeré pravomoci Kongresu, mezi něž patří například: pravomoci vybírat cla, dávky a poplatky, které musí být na celém území stejné, řídit obchod s cizími národy či mezi státy federace, zřizovat a udržovat loďstvo, povolávat a vydržovat vojsko, svolávat domobranu, vydávat peníze, zřizovat soudy podřízené Nejvyššímu soudu, vyhlášovat válku atd.¹¹⁵ Dále státy nesmějí uzavírat jakékoli smlouvy bez povolení Kongresu, uvalit cla či zřídit vojsko v době míru.¹¹⁶

Druhý článek se týká výkonné moci. Tu ve Spojených státech představuje prezident. Prezident je volen na čtyři roky s podmínkou, že musí být starší třiceti pěti let a od narození být občanem Spojených států a bydlet nejméně 14 let ve Spojených státech. Oddíl č. 1 také obsahuje slavnostní slib odříkávaný při inauguraci. Prezident je vrchní

¹¹³ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 798.

¹¹⁴ TAMTÉŽ, s. 798.

¹¹⁵ TAMTÉŽ, s. 799 – 800.

¹¹⁶ TAMTÉŽ, s. 800 – 801.

exekutivní síla, je velitelem ozbrojených sil a také domobrany, ale nemá právo k vyhlášení války. To přísluší zákonodárné moci. V moci prezidenta je například udělovat milosti (neplatí pro velezrádce), uzavírat mezinárodní smlouvy, může svolat zasedání Kongresu, přijímat velvyslance apod. Prezident může být odvolán z funkce, pokud se prokáže jeden z následujících zločinů: velezrada, úplatkářství nebo jiné těžké zločiny.¹¹⁷

Třetí článek pojednává o moci soudní a velezradě. Moc soudní patří Nejvyššímu soudu a nižším soudům, které zřizuje Kongres. Soudci jsou jmenováni trvale a za soudcovství dostávají plat. Soudy projednávají veškeré případy práva, žalob, trestních řízení a obvinění. Klasifikace velezrady je v ústavě pojata jako vyvolání války proti Spojeným státům nebo spolčení se s nepřítelem.¹¹⁸

Čtvrtý článek pojednává o dokumentech, veřejných listinách a soudních rozsudcích. Také přidává charakteristiku práva občanů ve smyslu: „Občané kteréhokoli státu se těší všem výsadám a svobodám jako občané ostatních států a osoba obžalovaná v kterémkoli státě pro velezradu, trestný čin nebo jiný přestupek, která uprchla a je nalezena v jiném státě, bude na žádost výkonné moci státu, ze kterého prchla, vydána státu, jehož jurisdikci podléhá tento přestupek.“¹¹⁹ Toto právo je přejato z Článků Konfederace a trvalé unie. Ustavuje státní formu vlády na republiku, tedy že hlavou státu je prezident a moc mají v rukou občané, jejichž nástrojem je Kongres. Všechny státy jsou jednou unií a budou chráněny proti nepřítelům.¹²⁰

Pátý článek upravuje podmínky pro doplňování ústavy. Ke schválení dodatků je vždy potřeba souhlasu 2/3 Kongresu.¹²¹

V předposledním článku je nejdůležitější druhý odstavec, který říká, že ústavy, zákony i smlouvy uzavřené jménem Spojených států amerických jsou vrcholným právem země. V posledním článku jsou vypsány podmínky ratifikace – schválení ústavy je podmíněno ratifikací devíti států.¹²²

¹¹⁷ TAMTÉŽ, s. 801 – 802.

¹¹⁸ TAMTÉŽ, s. 803.

¹¹⁹ TAMTÉŽ, s. 803.

¹²⁰ TAMTÉŽ, s. 803.

¹²¹ TAMTÉŽ, s. 803.

¹²² TAMTÉŽ, s. 804.

Prvním podepsaným byl George Washington a následně ústava cestovala po státech, kde ji podepisovali další zástupci. Nastal ale problém, zejména v New Yorku a Virginii, kde bylo nejvíce antifederalistů, tedy odpůrců ústavy, kteří k ní měli výhrady. Přesto ale byla ústava nakonec 29. května 1790 ratifikovaná všemi státy.

V. Listy federalistů

Listy federalistů jsou jedním z nezákladnějších pramenů ke studiu americké ústavy. Jedná se o soubor 85 esejů, které sepsali tři významní politici během ratifikačního boje nové ústavy, a to Alexander Hamilton, James Madison a John Jay. Jejich eseje se objevovaly v novinách,¹²³ antifederalisté používali noviny jako útočnou zbraň, proto se federalisté také bránili v novinách. Dalším důvodem byla snaha, aby se jejich názory dostaly do povědomí všech lidí. Eseje byly zveřejňovány anonymně pod jménem Publius. Toto jméno odkazuje na Publia Valeria Publicolu, jenž byl římským aristokratem, který pomohl svrhnout monarchii a nastolit republiku.

V.1 Federalisté

Federalisté jsou přívrženci ústavy přesně tak, jak byla předložena na Filadelfském shromáždění v roce 1787, tedy bez jakékoliv Listiny práv. Chtějí, aby Spojené státy měly ústřední vládu s rozsáhlými pravomocemi, jako je například smět kontrolovat jednotlivé státy a omezovat jejich působnost zákony. V pojetí vlády vyznávají republikánské hodnoty, tedy hlavou státu je prezident, který zastává moc výkonnou. Kongres zastává moc zákonodárnou. Jak prezident, tak zástupci v kongresu jsou voleni jen na určité období. Veškerá moc je však v rukou občanů, kteří ji uplatňují skrze své vlastní zvolené zástupce.¹²⁴

V roce 1791 byla vytvořena politická strana - Federalistická strana (*Federalist Party*). V jejím čele stáli Alexander Hamilton a John Adams. Chtěli vytvořit vyspělou průmyslovou zemi, chtěli dokonce spolupracovat s Anglií i na mezinárodním obchodu. Federalisté lpěli na výběru daní a za případné porušení přišel trest v podobě přísných sankcí.¹²⁵ Byli to stoupenci aktivní hospodářské politiky a manufaktur, obchodu a bankovníctví.¹²⁶ V jejich řadách se nacházeli důstojníci, obchodníci, bankéři a další bohatí občané Spojených států.

¹²³ První noviny, ve kterých se eseje objevily, byly *The Independent Journal*, poté *The New York Packet* a *The Daily Advertiser*.

¹²⁴ Kenneth JANDA a kol., *Výzva demokracie. Systém vlády v USA*. Praha 1998, s. 61.

¹²⁵ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 136 – 143.

¹²⁶ J. OPATRŇÝ, *Amerika*, s. 488.

V.1.1 Alexander Hamilton

Alexandr Hamilton se narodil v lednu 1757 v Západní Indii. Byl nelegitimním synem skotského obchodníka. Před vypuknutím americké revoluce se dostává do Ameriky. Už jako mladý se aktivně zapojil do politiky. Za stát New York se zúčastnil ústavodárného shromáždění. Prezident George Washington jej de facto jmenoval prvním ministrem financí ve Spojených státech. V této funkci prosazoval myšlenku společného státního rozpočtu a založení Americké centrální banky. Založil Federalistickou stranu, která je předchůdkyní dnešní Republikánské strany. Zemřel roku 1804 při souboji se svým rivalem Aaronem Burrem na následky střelného zranění. V Listech federalistů napsal celkem 51 esejů s tematikou výkonné a soudní moci.¹²⁷

V.1.2 John Jay

John Jay se narodil v New Yorku v prosinci roku 1745. Vystudoval práva a byl ve své práci velice úspěšný, dokonce se stal předsedou Nejvyššího soudu ve svém rodném státu. Co se týče vztahu k Anglii, zaujímal mírný postoj a jistou skepsi ohledně odtržení. Své jméno však připojil k Deklaraci nezávislosti. V roce 1778 byl jmenován předsedou Kontinentálního kongresu. Díky své vynikající pověsti právníka byl jmenován v roce 1788 prvním předsedou Nejvyššího soudu. Tento úřad však opustil, protože byl zvolen guvernérem New Yorku. Když byl poté znovu jmenován znovu předsedou Nejvyššího soudu, úřad odmítl a opustil politickou kariéru. Podílel se na sepsání Listů federalistů, když napsal 5 esejů s tematikou zahraničních vztahů.¹²⁸

V.2 Nejdůležitější eseje a jejich shrnutí

Jak již bylo zmíněno, esejů je celkem 85. Alexander Hamilton napsal 51 esejů, John Jay napsal 5 esejů a James Madison napsal 29 esejů. V těchto esejích jsou úvahy a fakta, která se dotýkají témat, jakými jsou: „Výhody dokonalejšího svazku, slabiny

¹²⁷ Alexander Hamilton Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/alexander-hamilton/>

¹²⁸ John Jay Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/john-jay/>

nynější konfederace, pravomoci, které by měla vykonávat ústřední vláda, a proč nová Ústava odpovídá zásadám republikánství a dobré vlády.“¹²⁹

Hned v první eseji (A. Hamilton, 27. 10. 1787) vyzývá občany New Yorku, aby se zamysleli nad novou ústavou, neboť, jak říká „ *jste učinili jednoznačnou zkušenost, jak nevykonná je dosavadní federální vláda.*“¹³⁰ Dodává, že proti ústavě budou jen ti, „*kteří by mohli dát v sázku moc, zisky a výhody z úřadů, které zastávají ve správě jednotlivých států,*“¹³¹ to znamená, jenom ti, kteří profitují z aktuální formy vlády. Sám je zastáncem nové ústavy a doporučuje, že je „*ve vašem zájmu, abyste ji přijali. Jsem přesvědčen, že je to pro vaši svobodu, důstojnost a štěstí ta nejjistější cesta.*“¹³² Uvádí důvody, proč přijmout novou ústavu a proč zviditelňovat její silné stránky.

Esej č.2 (J. Jay 31. 10. 1787) říká, že není pochyb o tom, že nějakou vládu stát potřebuje, ba dokonce, že jí musí i „*podstoupit nějaká svá přirozená práva.*“¹³³ Dále také to, že Spojené státy mají štěstí, že moudří muži viděli nedostatky a rozhodli se s nimi něco dělat. Proto bylo svoláno Filadelfské shromáždění, protože se shodl s názorem občanů „*že blaho Ameriky závisí na její jednotě.*“¹³⁴ Z toho tedy jasně vyplývá myšlenka sjednoceného národa.

Esej č. 10 (J. Madison 22. 11. 1787) uvádí, že „*z četných výhod, jež slibuje dobře zřízená Unie, si nejdůkladnější pozornost zasluhuje její sklon potlačovat a omezovat stranické půtky.*“¹³⁵ Jeden z nejsilnějších důvodů ve prospěch ratifikace ústavy je ten, že dokáže zřídit vládu, která bude schopná ovládat neshody a škody způsobené v rámci politického uskupení. A když jsou tato uskupení v rozporu, přece jen „*jsou spojena a poháněna společnou pohnutkou, vášní či zájmem*“¹³⁶ a to porušuje práva občanů. Ale jsou známy dva postupy, jak zlořády stranicví léčit – buď odstraněním jejich příčin, nebo omezováním jejich účinků. Odstranění příčin je nemožné – to lze jen dvěma způsoby:

¹²⁹ HAMILTON, A., MADISON, J., JAY, J., *Listy*, s. 11.

¹³⁰ TAMTÉŽ, s. 32.

¹³¹ TAMTÉŽ, s. 32.

¹³² TAMTÉŽ, s. 34.

¹³³ TAMTÉŽ, s. 36.

¹³⁴ TAMTÉŽ, s. 39.

¹³⁵ TAMTÉŽ, s. 70.

¹³⁶ TAMTÉŽ, s. 70.

„první spočívá ve zničení svobody, která je podmínkou jeho existence; druhý v tom, že všem občanům poskytneme tytéž názory, vášně a zájmy.“¹³⁷ Ani jedno však není možné. Příčiny stranickosti jsou tedy součástí povahy člověka. Ve velkých republikách budou stranické pŕtky častější, ale nebudou tak silné. „V rozlehlosti a vhodné struktuře Unie tedy nalézáme republikánský lék na nemoci... proto bychom v sobě měli úměrně potěšení a pýše, které pocítujeme jako republikáni, rozvíjet také ducha a zásady federalistů.“¹³⁸

Esej č. 41 (J. Madison 19. 1. 1788) zkoumá ústavu ze dvou obecných hledisek. První se vztahuje k počtu obyvatel či objemu pravomocí, které budou vládě svěřeny. Druhé se týká podrobného vnitřního uspořádání a rozdělení pravomocí.¹³⁹ „Ve všech případech, kdy má být někomu udělena moc, je nejprve třeba rozhodnout, zda je taková moc nezbytná pro veřejné blaho.“¹⁴⁰ Abychom se mohli správně rozhodnout, je potřeba si blíže specifikovat jednotlivé pravomoci, které měly být vládě Unie svěřeny.

James Madison je dělí do různých skupin podle jejich vztahu k následujícím předmětům následovně: „1. zajištění proti vnějšímu nebezpečí; 2. uspořádání vztahů s cizími národy; 3. udržování harmonie a náležitých vztahů mezi státy Unie; 4. jisté rozmanité záležitosti sloužící k obecnému užitku; 5. opatření bránící státům v určitých nesprávných činech; 6. opatření směřující k tomu, aby všechny tyto pravomoci mohly být účinně uplatněny.“¹⁴¹ Sám Madison se nejvíce vyjadřuje k bodu č. 1. Pro ochranu států je nutná armáda a loďstvo, a to jak ve válečném konfliktu, tak i v době míru, pro případ útoku či vnější hrozby. Ale vojsko musí být tak veliké, aby se nestalo hrozbou. Zůstanou-li občané v Unii jednotní, nebude vůbec třeba vytvořit tak velkou armádu. Jednotu Unie zajistí ústava. Ke snížení hrozby ze stálé armády napomůže omezení doby přidělování pravidelných peněz na její udržování.¹⁴²

Esej č. 81 (A. Hamilton 28. 5. 1788) přiznává, že proti ústavě jsou námitky, které ještě v Listech federalistů nebyly zmíněny. „Nejzávažnější ze zbývajících námitek je ta,

¹³⁷ TAMTÉŽ, s. 71.

¹³⁸ TAMTÉŽ, s. 75.

¹³⁹ TAMTÉŽ, s. 225.

¹⁴⁰ TAMTÉŽ, s. 225.

¹⁴¹ TAMTÉŽ, s. 226.

¹⁴² TAMTÉŽ, s. 225 – 232.

že návrh neobsahuje listinu práv,“¹⁴³ načež autor namítá, že mnoho států toto opatření ve svých státních ústavách také nemá.

Podle něj samotný text ústavy obsahuje opatření týkající se práv a výsad občanů, takže samotná listina práv by byla zbytečná a proti případnému zneužití moci je přímo v ústavě zakotven zákon „brzd a rovnováh,“ tedy systém vzájemné kontroly, který brání zmocnění se moci. Poté nalezneme ještě další ustanovení – „*V případech obvinění ze zneužití úřadu může rozsudek vést nanejvýš k odvolání z úřadu a zbavení možnosti zaujímat jakoukoliv čestnou, svěřenou nebo honorovanou funkci a zároveň obžalovaný podléhá žalobě, trestnímu řízení, rozsudku a trestu.*“¹⁴⁴ Výsady, které byly občanům propůjčeny listinou *Habeas Corpus*¹⁴⁵ se mohou porušit, nebo zrušit jen v případě povstání či nepřátelského vpádu. Také je zakázáno vydávání zákonů, které začlenily ztrátu občanství, a zákony ex-post facto.¹⁴⁶ Nesmějí se vydávat šlechtické tituly, protože aristokracie se neslučuje s republikánskou formou vlády. V Ústavě je také zakotveno právo na soudní řízení stejně tak jako definice velezrady.

Listiny práv byly v historii smlouvy mezi králem a poddanými. Králům tím byla omezena moc. Jako příklad Hamilton uvádí *Magnu Chartu*, *Petice práv*¹⁴⁷, *Listinu práv*¹⁴⁸ a argumentuje tím, že „*nejsou tyto listiny použitelné v ústavách, jež jsou výslovně založeny na moci lidu a jejichž vykonavateli jsou jeho bezprostřední zástupci a služebníci.*“¹⁴⁹ Spojením „*My lid*“ dávají jasně najevo, že uznávají veřejná práva lidu a že je to dokonce ještě lepší formulace a záruka než všechny zákony dohromady. Hamilton tvrdí, že návrh zákona by byl nejen zbytečný, ale i nebezpečný, protože „*by obsahovala různé výjimky z pravomocí, které nebyly uděleny, a právě tím by poskytovala věrohodnou zámlinku požadovat více, než bylo uděleno.*“¹⁵⁰

¹⁴³ TAMTÉŽ, s. 453.

¹⁴⁴ TAMTÉŽ, s. 453.

¹⁴⁵ Habeas Corpus, právní listina se soudním rozkazem vydaná ve jménu panovníka. Předvolává obžalovaného před soud, za účelem, který je v listině uveden.

¹⁴⁶ Ex-post facto, tedy se zpětnou působností.

¹⁴⁷ Petice práv, anglická listina práv z roku 1628, schválená Karlem I.

¹⁴⁸ Listina práv, z roku 1689 vydaná Vilémem III. Oranžským.

¹⁴⁹ HAMILTON, A., MADISON, J., JAY, J., *Listy*, s. 454.

¹⁵⁰ TAMTÉŽ, s. 455 – 456.

Další námitkou proti ústavě bylo to, že není rozumné svěřit tak velké pravomoci ústřední vládě, která bude sídlem tak vzdálená, že samotní voliči nebudou vědět o tom, co se děje. Na to Hamilton reaguje tím, že se lidé dozvědí vše z korespondence, novin a prostřednictvím dalších sdělovacích prostředků. Rozhodně nepovažuje vzdálenost sídla vlády od států za nějaký problém.

Ze všech námitek vůči Ústavě se Hamiltonovi zdá nejvíce absurdní ta o chybějícím opatření a dluhích vůči unii a myšlenka, že Ústava odstraní povinnost států platit své dluhy. Samozřejmě s modernizací Unie a Spojených států jako takových je jasné, že se budou zvyšovat výdaje, ale určitě se někde podaří i uspořit či využít potenciál zemědělství a zahraničního obchodu s přínosem do státní pokladny. Na druhou stranu je přeci povinnost mít dobrou vládu i za cenu vyšších výdajů.¹⁵¹

Esej č. 85 (A. Hamilton 28. 5. 1788) pokračuje v obhajobě ratifikace ústavy. Porovnává Ústavu s ústavou státu New York. New York bylo druhé největší město se zastoupením antifederalistů. Hamilton říká, že se obě ústavy navzájem podobají jak nedostatky, tak kvalitami.¹⁵² Mezi nedostatky řadí možnost znovuzvolení prezidenta, neexistenci kolektivní rady, absenci listiny práv a svobody tisku. To je celkem paradox – antifederalisté neměli problém se svojí newyorskou ústavou, přestože neobsahovala zákony a dodatky, které požadovali u nové Ústavy.

Hamilton říká, že Ústava již byla plně obhájena a není tedy třeba váhat s jejím přijetím. Zpoždění je zbytečné a pouze prodlouží nejistou situaci národa, zvláště když už většina států podepsala. Navíc po schválení ústavy bude možné přidávat dílčí dodatky. Nebude to takový problém jako s ratifikací celé ústavy, protože dodatky se budou týkat jenom dílčích věcí.

Celou esej ukončuje tvrzením, že *„národ bez národní vlády je strašná podívaná...přijetí ústavy s dobrovolným souhlasem je zázrak. Ušli jsme takový kus cesty, že nelze začít znovu. Vím ale, že jsou na světě mocní jedinci, kteří jsou nepřátelé ústřední, celonárodní vlády v jakékoli podobě.“*¹⁵³

¹⁵¹ TAMTÉŽ, s. 453 – 460.

¹⁵² TAMTÉŽ, s. 461.

¹⁵³ TAMTÉŽ, s. 465 – 466.

V.3 Přínos federalistů a jejich esejů

Nejvýznamnějším přínosem federalistů je fakt, že Ústava byla skutečně ratifikována všemi státy. Kromě srozumitelného výkladu důvodů vedoucích k ratifikaci, obsahují i argumentaci. Federalisté dali svým myšlenkám oficiální podobu. *Listy federalistů* jsou také jeden z nejspolehlivějších pramenů, který nám dovolí nahlédnout do myslí nejlepších politiků doby, a především pochopit ústavu. Autoři se soustředí výhradně na „aktuální“ situaci ve Spojených státech amerických. Dodnes patří *Listy federalistů* k nejdůležitějším dokumentům v historii Spojených států.

V.4 Antifederalisté a jejich cíle

Po přečtení Antifederalistických listů lze obecně dospět k jejich následujícím cílům a požadavkům.¹⁵⁴

Obecně se dají antifederalisté nazvat odpůrci nové ústavy. Přestože věděli, že Články Konfederace a trvalé unie nejsou v pořádku, spíše než na novou ústavu mysleli na přidání několika dodatků, které by Články Konfederace vylepšilo.

Antifederalisté zásadně nesouhlasili s návrhem nové ústavy. Nelíbila se jim plná moc v rukou ústřední vlády. Kongres vládl příliš mnoho pravomocemi stejně tak jako moc výkonná. Předpokládali, že silnější vláda bude ohrožovat svrchovanost států či jednotlivců. Ústava totiž neobsahovala Listinu práv, na které antifederalisté lpěli. Chtěli mít práva napsaná – zvláště práva na osobní svobodu, svobodu tisku a vyznání, dále také právo nosit zbraň a právo na spravedlivý soud. Na tento argument měli federalisté odpověď: „*Samotná New Yorská ústava obsahuje různá opatření, týkající se jednotlivých výsad a práv, které se listině práv v podstatě rovnají.*“¹⁵⁵ To ale antifederalistům nestačilo a dál trvali na svém. Báli se, že by ztratili svobodu, kterou získali díky revoluci. Podle jejich přesvědčení lze svobodu zajistit pouze v malé republice. Národ není přeci jen jedna země pod jednou vládou, ale, a to zejména, konfederace třinácti států žijících ve vzájemné

¹⁵⁴ The Antifederalist Papers. *Teaching American History* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z:

<http://teachingamericanhistory.org/library/antifederalist/>

¹⁵⁵ HAMILTON, A., MADISON, J., JAY, J., *Listy*, s. 453.

spolupráci a podpoře. Na to ale reagoval James Madison v eseji č. 10 – svobodu lze garantovat pouze ve velkých republikách.¹⁵⁶

Antifederalisté nesouhlasili s procesem volby prezidenta. Spojovali si ho spíše s postavou krále. Požadovali zavedení určitých omezení prezidenta, soudu a požadavek na vytvoření speciální rady, která bude na prezidenta dozírat.

Dále napadli federalisty kvůli dalším sporným bodům: diskriminaci jižních států v navigační legislativě, ztrátě suverenity států, zavedení přímé daně, vydržování stálé armády i v době míru, přílišné velikosti států pro reprezentativní vládu. Na všechny tyto sporné body se jim snažili federalisté odpovědět ve svých esejích.

List antifederalisty (*Centinel 5. 10. 1787*) naráží na rozsáhlou moc ústřední vlády, uzurpování státní suverenity, absenci zákonů o právech zaručujících osobní svobody – svobody projevu, svobody náboženství.¹⁵⁷

List antifederalisty (*John DeWitt II. 27. 10. 1787*) říká, že Filadelfské shromáždění nebylo jenom jednáním o revizi Článků Konfederace a trvalé unie, ale hlavně první konfederací, která měla za cíl vytvořit úplně novou vládu Spojených států. Tato Ústava by byla trvalá. Neexistovalo by žádné shromáždění, které by každoročně revidovalo nebo opravovalo tu samou ústavu. Ale díky pátému článku ústavy je dáno, že za určitých podmínek může dojít ke změně podoby bodů ústavy. Delegáti Filadelfského shromáždění prohlásili, že ústava je vedena v přátelském duchu a jednotlivé státy jednají o vzájemných ústupcích a kompromisech. Ústavu budeme muset přijmout celou tak, jak je nyní stvořena, takže nebude možné ji měnit. Je třeba, aby návrh zákona byl doprovázen Listinou práv, na což reaguje John DeWitt: „*Nechápu princip, že Ústava neobsahuje Listinu Práv, když se má za to, že Ústavy jednotlivých států by jí mít měly. Rozdíl mezi těmi ústavami je pouze v počtu zúčastněných stran.*“¹⁵⁸

¹⁵⁶ TAMTÉŽ, s. 75.

¹⁵⁷ The Antifederalist Papers: Centinel. *Teaching American History* [online]. 1787 [cit. 2017-05-06].

Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/library/document/centinel-i/>

¹⁵⁸ The Antifederalist Papers: John DeWitt. *Teaching American History* [online]. 1787 [cit. 2017-05-06].

Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/library/document/john-dewitt-ii/>

V.4.1 Listy antifederalistů

Listy antifederalistů byly reakcí na Listy federalistů, tedy opět eseje, tentokrát od anonymních politiků, kteří vyznávali antifederalistické hodnoty. Tyto eseje nebyly nikterak utříděné a na rozdíl od A. Hamiltona, J. Madisona a J. Jaye, kteří pracovali na tvorbě svých příspěvků společně, antifederalisté pracovali odděleně. Také jako federalisté se podepisovali nejčastěji římskými jmény – Cato, Brutus, Centinel apod. Dodnes nelze s určitostí říct, kdo se za jakou autorskou přezdívku skrývá.

V.4.2 George Mason

Narodil se ve Virginii roku 1725. Podporoval nezávislost. Byl zástupcem Virginie na kontinentálních kongresech. Z této doby pochází jeho nejslavnější dílo „*Virginská deklarace práv*.“¹⁵⁹ Byl členem virginských delegátů a jako takový byl pozván na Filadelfský ústavní konvent. Proti nové ústavě namítal několik věcí. Podle něj neměla žádné zákony o právech občanů, chtěl také skončit s obchodem otroků a chtěl donutit vývozce tabáku, aby používali dražší americké lodě. Rozhodl se nepodepsat pod novou ústavu, přesto její ratifikaci nezabránil. Zemřel roku 1792, rok po přidání dodatků o lidských právech k ústavě.¹⁶⁰

V.4.3 Patrick Henry

Patrick Henry se narodil roku 1736 ve Virginii. Svou politickou kariéru začíná už v roce 1765, je jedním z nejradiálnějších představitelů opozice vůči britské tyranii. Po vyhlášení nezávislosti se stal prvním virginským guvernérem i zástupcem na shromážděních. Roku 1787 se odmítl účastnit Filadelfského shromáždění z jednoho prostého důvodu. Nebyl zastáncem silné ústřední vlády. Bylo mu jasné, že právě zastánci mocných jako James Madison, George Washington a Alexander Hamilton, tedy zastánci silné ústřední vlády budou prosazovat svůj záměr na novou ústavu, místo na revizi Článků Konfederace a trvalé unie. Poté, co byla nová ústava hotová, byla odeslaná v roce 1788 k ratifikaci do Virginie. Patrick Henry byl největší kritik této ústavy. Tato ústava neobsahovala žádné zákony ani zmínky o lidských právech. Ratifikace od tak velkého

¹⁵⁹ MASON, George, The Virginia Declaration of Human Rights. *Gunston Hall* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://www.gunstonhall.org/georgemason/human_rights/vdr_first_draft.html

¹⁶⁰ MASON, George. Bibliography, *Gunston Hall* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.gunstonhall.org/georgemason/>

státu jako Virginie byla klíčová, proto James Madison slíbil, že po ratifikaci ústavy bude k této listině připojena i listina s lidskými právy. 26. června 1788 se Virginie stala 10. členským státem, který ústavu ratifikoval. A Madison svůj slib dodržel, z původních dvanácti dodatků ústavy o lidských právech jich bylo deset schváleno. Patrick Henry zemřel v roce 1799. Je považován za úhlavního protivníka Jamese Madisona.¹⁶¹

V.4.4 Richard Henry Lee

Narodil se ve Virginii roku 1732. Patřil k elitě Virginie. Ve svých politických názorech byl velmi pokrokový. Odsuzoval otrokářství, ba dokonce byl toho názoru, že by i majetné ženy měly mít svůj hlas v politice. Obhajoval odloučení od Velké Británie. Richard Henry Lee věřil, že dobrá vláda vyžaduje ctnost definovanou jako sebeobětování pro veřejné blaho. Neztotožnil se s myšlenkou federalistů, že správný návrh ústavy bylo vše, co bylo potřeba k ochraně svobody. Proto byl proti ústavě projednávané na Filadelském kongresu. Jsou mu připisovány eseje antifederalistů s podpisem „*Federálního farmáře*“, které odrážejí přesně Leeův názor na ústavu. Richard Henry Lee zemřel ve Virginii v roce 1794.¹⁶²

V.4.5 Přínos antifederalistů a jejich esejů

Největší přínos antifederalistů je bez pochyby požadavek začlenění Listiny práv do ústavy. Jelikož ústava platí dodnes v téměř nezměněné podobě (schvalování dodatků), je nesmírně důležité, že Listina práv existuje. Také nám poskytují opět pohled do mysli druhé strany politické frakce. Přestože se antifederalisté snažili, ústavě nezabránili, ani jim nebylo vyhověno v žádném dalším bodě.

¹⁶¹ Patrick Henry Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/patrick-henry/>

¹⁶² Richard Henry Lee Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/richard-henry-lee/>

VI. The Bill of Rights

The Bill of Rights neboli Listina práv je název pro prvních deset dodatků Ústavy, které byly přidány až po její ratifikaci ústavy samotné. Nebýt těchto deseti dodatků, Ústava by nebyla nikdy podepsána všemi státy, protože některé státy (New York, Virginie apod.) trvaly na připojení listiny, jenž by zaručovala všem občanům stejná lidská práva, která nebyla uvedena v Ústavě. Možnost přidávat dodatky byla zakotvena v pátém článku ústavy.

Důležitost tohoto dokumentu je nesmírná. Nebýt *The Bill of Rights*, lidé by nemohli vyznávat náboženství dle své volby, neexistovala by svoboda projevu, nemohli by nosit zbraň na ochranu svých domovů, nemohli by vlastnit majetek, neměli by možnost svobodně zvolit svého zástupce za stát.

VI.1 Důvody k nezařazení Listiny práv přímo do Ústavy Spojených států amerických

Už když měla probíhat ratifikace ústavy v jednotlivých státech, New York a Virginie byly první dva státy, které se rozhodly ústavu bez lidských práv nepodpořit. Federalisté se také hájili tím, že vlastně samostatně sepsaná listina není potřeba, vše už je v ústavě dáno – ústava přece obsahuje různá opatření týkající se jednotlivých výsad a práv, které se listině práv v podstatě rovnají. Návrh přeci nezrušil osobní práva chráněná v ústavě, tím pádem nemá nová vláda pravomoc těchto práv nějak zneužít.¹⁶³

VI.2 Slib ohledně Listiny práv a schválení ústavy ve Virginii

Na veřejné mínění měli silný vliv federalisté i antifederalisté, obě skupiny dokázaly přesvědčit občany ve svůj prospěch. Ústava se do Virginie dostala v létě roku 1787. George Mason a další přesvědčovali delegáty, že bez Listiny práv bude nová vláda represivní, podle něho samotného tomu nejlíp rozumí právě on, protože je autorem Virginské deklarace práv.¹⁶⁴

Začátkem října roku 1787 napsal Richard Henry Lee dopis, v němž ho žádal o pomoc při obrácení lidí na správnou stranu. Dokud nebudou vyjednány dodatky, chtěl

¹⁶³ R. LABUNSKI, *James Madison*, s. 9.

¹⁶⁴ TAMTÉŽ, s. 27.

zastavit ratifikaci ústavy za každou cenu.¹⁶⁵ George Mason na tento dopis odpověděl, že v ústavě opravdu nejsou zakotvená žádná práva. Richard Henry Lee žádal o podporu i Edmunda Randolpha, také mu zaslal dopis, tentokrát i s výčtem práv, které by se měly stát dodatky.¹⁶⁶ Federalista James Wilson však prohlásil, že by se ústava měla ratifikovat i bez Listiny práv.

Předtím než se ústava dostala k ratifikaci do Virginie, musely zde proběhnout volby do virginského shromáždění. James Madison se musel zúčastnit voleb, protože by jinak nemohl jet do Richmondu, aby ústavu obhajoval. Původně chtěl zůstat v New Yorku až do poslední chvíle, ale jeho přítel John Dawson mu zaslal dopis, ve kterém stálo, že pokud nebude Madison zvolen, ani ratifikace ústavy ve Virginii neprojde, a navíc, že John Leland, baptistický kazatel, měl obrovský vliv na věřící a byl proti ústavě. Třetí fakt, který Madisona přesvědčil o návratu a zahájení politické kampaně byla ta skutečnost, že George Mason chce být delegátem a navíc se objevují další silní antifederalisté, kteří o pozici delegáta také usilují.¹⁶⁷

James Madison se tedy vrátil den před volbami domů do Virginie. Hned druhý den stál před davem lidí a přesvědčoval je o svém zvolení. Madison volby vyhrál, druhým delegátem se stal James Gordon.

Nakonec bylo dohodnuto, že dodatky jsou nezbytné. Madison se ale bál, že když začnou psát dodatky, bude jich přibývat, zvláště když každý stát bude hájit své zájmy.¹⁶⁸ Virginie byla rozdělena na území; za každé toto území byli zvoleni dva zástupci. Delegáti se sjeli do Richmondu na tzv. Virginské ratifikující shromáždění (2. června 1787 – 27. června 1787), aby projednali, zda ústava bude nebo nebude ratifikovaná. Jednali každý den kromě neděle, střídali se v komentářích a proslovech. Toto shromáždění řídil Edmund Pendleton a toto shromáždění bylo veřejné.

Antifederalisté doufali, že jejich námitky budou vyslyšeny. Ale aby mohli ústavu změnit, potřebovali by k tomu čas, nejlépe další shromáždění. Patrick Henry řekl

¹⁶⁵ Letter from Richard Henry Lee to George Mason. *The Founders Constitution* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <http://press-pubs.uchicago.edu/founders/documents/v1ch6s16.html>

¹⁶⁶ Letter from Richard Henry Lee to Edmund Randolph. *Teaching American History* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/bor/lee-to-randolph/>

¹⁶⁷ R. LABUNSKI, *James Madison*, s. 23.

¹⁶⁸ TAMTÉŽ, s. 51.

delegátům, že podle ústavy, článku V, by bylo téměř nemožné zajistit změny a že před ratifikací je zapotřebí další konvence.¹⁶⁹ Delegáti se střídali v promluvách až do 25. června 1788, kdy nastal den hlasování. Volby byly abecední a nakonec byla ústava schválena počtem 89:79, přesto ale federalisté slíbili, že budou zvažovat přidání dodatků k ústavě.¹⁷⁰ Další důležitou fází mělo být zasedání valné hromady Virginie, aby přijala zákony pro volbu členů do nové Sněmovny reprezentantů USA a zvolila dva senátory.¹⁷¹

V této době je patrná nevraživost mezi Patrickem Henrym a Jamesem Madisonem. Henry mu chtěl zabránit v jakémkoli dalším podílu na politice Virginie. Na žádost Washingtonu požádal Madison o místo v Senátu Spojených států, ale jeho volba byla zablokována Patrickem Henrym - nebyl zvolen. Madison se pak rozhodl zkusit volby do Sněmovny reprezentantů Spojených států, kde by přímo zastupoval lid.¹⁷²

Musel tedy opět sbírat hlasy pro svou volbu do Sněmovny reprezentantů. Proti němu stál jeho přítel James Monroe. Jedinou možností jak vyhrát tyto volby, bylo slíbit voličům Listinu práv. Slíbil tedy, že pokud bude zvolen, vysvětlí ji na kongresu a pokusí se ji co nejdříve prosadit. Samozřejmě že na to lidé reagovali. Žádná práva v ústavě byl největší antifederalistický triumf proti federalistům a teď i samotní federalisté, kteří se hájili tím, že v ústavě jsou práva zastoupena, otáčí. Jeden z největších odpůrců Listiny práv je sám ochoten ji prosadit v kongresu. Dne 2. února 1789 byl James Madison zvolen do Sněmovny reprezentantů.¹⁷³

VI.3 Cesta senátem

První kongres Spojených států se konal v New Yorku, od března 1789 a nakonec proběhly celkem tři schůzky, tím se kongres protáhl až do března 1791. Nejdříve byl prezidentem zvolen George Washington, viceprezidentem se stal John Adams. Kongres měl ale plno práce, a tak se téma lidských práv neustále posouvalo. Madison chtěl co nejdříve dostát svému slibu a prosadit dodatky. Na lidská práva se dostalo až 8. června 1789.

¹⁶⁹ TAMTÉŽ, s. 81.

¹⁷⁰ TAMTÉŽ, s. 113.

¹⁷¹ TAMTÉŽ, s. 119.

¹⁷² TAMTÉŽ, s. 132 – 137.

¹⁷³ TAMTÉŽ, s. 175.

Při tvorbě dodatků mu byla inspirací Virginská deklarace práv, ze které přejal několik dodatků, Magna Charta Libertatum a Listiny práv z roku 1689. James Madison představil 8. června 1789 devět dodatků.¹⁷⁴ Například hned v prvním návrhu chce změnit text preambule „Veškerá moc je původně propůjčena a následně odvozena od lidí. Tato vláda zahájila svou působnost a měla by být vykonávána ve prospěch lidí; ten spočívá v užívání života a svobody, s právem na získání a užívání majetku a obecně usilovat a dosahovat štěstí a bezpečnosti. Lidé mají nepochybné, neodcizitelné a nezrušitelné právo na reformu nebo změnu své vlády, kdykoli se vláda stane nežádoucí nebo nevhodnou pro účely své působnosti. Nebo například, že v článku 1, oddíl 10, mezi ustanoveními 1 a 2 se vkládá tato klauzule: "Žádný stát nesmí porušovat rovnocenné právo svědomí nebo svobodu tisku nebo soudní řízení v trestních věcech."¹⁷⁵

Na posouzení Madisonových dodatků byla nejprve vytvořena zvláštní komise, která měla posoudit navržené dodatky. Samozřejmě se nelíbily všechny změny, ale nakonec se komise shodla na tom, že je doporučí přidat do ústavy. Pozměnili však několik částí, něco odebrali – zvláště z preambule, také přidali například zmínku o svobodě tisku. Roger Sherman ale přesvědčil Sněmovnu reprezentantů, aby je místo včlenění dodatků přímo do ústavy je dala až na konec dokumentu.¹⁷⁶

Návrh byl poslán k projednání (24. srpna 1789) Sněmovně reprezentantů¹⁷⁷ Ta dodatky upravila na sedmáct. Například „Kongres nestanoví žádný zákon zakládající náboženství ani nezakazuje jeho svobodné vykonávání, ani právo sledovat vlastní víru ve věcech náboženství a mravnosti“¹⁷⁸ Poslala je ke schválení Senátu (9. září 1789), který je zkrátil na dvanáct dodatků.¹⁷⁹

¹⁷⁴ James Madison's Proposed Amendments to the Constitution, June 8, 1789. *The National Archives* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <https://www.archives.gov/files/legislative/resources/education/bill-of-rights/images/handout-2.pdf>

¹⁷⁵ James Madison's Proposed Amendments to the Constitution, June 8, 1789. *The National Archives* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <https://www.archives.gov/files/legislative/resources/education/bill-of-rights/images/handout-2.pdf>

¹⁷⁶ R. LABUNSKI, *James Madison*, s. 232.

¹⁷⁷ TAMTÉŽ, s. 272.

¹⁷⁸ TAMTÉŽ, s. 273.

¹⁷⁹ TAMTÉŽ, s. 275 – 277.

Dne 25. září 1789 byl svolán Kongres, který tyto dodatky schválil a který je poslal jednotlivým státům k ratifikaci.

VI.4 Ratifikační podoba

Kongresem schválených dvanáct dodatků bylo předloženo delegátům 28. září 1789. Některé státy schválily všech dvanáct dodatků (South Carolina, Maryland, Delaware), ale některé schválily jen deset dodatků (New Jersey, New Hampshire, Rhode Island)¹⁸⁰

Ratifikace byla dokončena v prosinci 1791, kdy byl splněn požadavek z Ústavy Spojených států – tedy V. článku, kdy dodatek musí být ratifikován $\frac{3}{4}$ států. Od prosince roku 1791 mají ve Spojených státech psanou podobu Listinu práv.

VI.5 Formální podoba The Bill of Rights s kometáři

Dodatků k Ústavě mají dnes Spojené státy dvacet sedm. Ale právě The Bill of Rights je jen těch prvních deset.

První dodatek garantuje osobní svobody občanů - svobodu vyznání, projevu, tisku a pokojné shromažďování. Druhý zase právo nosit zbraně a zřizovat domobranu. „Žádný voják nesmí být v době míru ubytován v žádném domě bez souhlasu jeho vlastníka“¹⁸¹ Tento třetí dodatek v podstatě vyvrací zákon přetrvávající z předrevoluční Ameriky, neboť byl zaveden jako jeden z „*Donucovacích zákonů*“ v roce 1774. Čtvrtý dodatek se týká právní ochrany svobody a majetku. Majetek nesmí být bezdůvodně zabavován. Další dodatek dává každému občanovi právo na spravedlivý soud.

Šestý dodatek dává práva občanům obviněným ze zločinu; mají právo na rychlý soud a nestrannou porotu. Sedmý dodatek říká, že porota bude přítomna i občanským soudům, nejen těm, kteří posuzují trestní činy. V osmém dodatku se píše, že nesmí být vyžadovány vysoké pokuty nebo kauce, nesmí být způsobeny kruté a neobvyklé tresty. „*Výpočet určitých práv ústavou nesmí být vykládán jako popírání nebo zlehčování ostatních práv náležejících lidu.*“¹⁸² Tento předposlední dodatek vlastně říká, že ve Spojených státech jsou i další práva, která nejsou přímo specifikována v Ústavě. „*Práva, která ústava výslovně nepřiznává Unii ani je nevylučuje z pravomoci států, náležejí*

¹⁸⁰ TAMTÉŽ, s. 245.

¹⁸¹ G. B. TINDALL – D. E. SHI, *Dějiny*, s. 805.

¹⁸² TAMTÉŽ, s. 805.

*jednotlivým státům nebo lidu*¹⁸³ Poslední dodatek odkazuje na práva států, tím že pravomoci, které nejsou uvedeny v ústavě, nebo v těchto dodatcích, si mohou státy samy spravovat.

¹⁸³ TAMTÉŽ, s. 806.

VII. Závěr

Hlavním cílem této práce bylo popsat vztah Jamese Madisona k lidským právům, které byly nejvíce diskutovaným tématem po skončení válek za nezávislost, kdy se z poddaných krále Jiřího III. stali svobodní lidé. Avšak dříve než jsem začala zkoumat smysl lidských práv v Madisonově pojetí, potřebovala jsem prostudovat politický vývoj Spojených států od koloniálního období až po rok 1791. Musela jsem pečlivě prostudovat všechny důležité události a dokumenty od dob prvních kolonií. Lidé utíkali do lepšího světa, aby unikli despotizmu a tyranii, a tehdy jim mezi sebou stačil princip dohod. Ale s postupným vývojem bylo více než jasné, že je třeba zavést nějaké správní orgány pro jednotlivé kolonie. Mezi koloniemi funguje princip spolupráce, ale kolonie musí myslet i na své občany a ochránit jejich nezcizitelná práva. Proto vznikla potřeba přesně definovat práva států a práva lidí, tedy potřeba ústavy a listiny práv. S emancipací si lidé začali uvědomovat svoji hodnotu, a tak chtěli mít oficiální dokument, který by přesně vymezil práva všech občanů Spojených států amerických.

James Madison byl dlouhá léta odpůrcem listiny práv. Podle něj ústava, kterou pomohl tvořit, byla sama o sobě dokumentem práv. Jeho rivalové však byli přesvědčeni o opaku. Antifederalisté dokázali plně federalistům konkurovat. Dokázali přesvědčit zarputilého zastávce ústavy, že je potřeba sepsat samostatný dokument, který by práva zabezpečil. A přesto, že kromě *The Bill of Rights* nic jiného nezískali, jsou důležitou kapitolou amerických dějin. Když James Madison potřeboval, aby byl zvolen delegátem, a mohl tak podpořit Ústavu na ratifikačním konventu, bylo mu jasné, že nic jiného než příslib sepsání a ratifikace listiny o lidských právech nepřesvědčí virginské voliče, aby mu dali svůj hlas. Poté, co se mu povedlo vyhrát volby, musel slíbu, který dal svým voličům, dostát. Chtěl tedy co nejdříve představit svůj návrh lidských práv kolegům senátorům. I když čerpal lidská práva z více historických dokumentů, dokázal sepsat lidská práva v moderní podobě.

Státy se dokázaly semknout v jeden národ. O své budoucnosti se potřebovaly radit, a tak vznikly první, celostátní shromáždění. Téměř na každém takovém shromáždění vzešel dokument, který ovlivnil jejich další vývoj.

O schopnosti Jamese Madisona jako politika a člověka svědčí i fakt jeho rozsáhlé sbírky korespondence s ostatními politiky a vůdčími osobnostmi 18. století. Je to zejména

osobní korespondence, ze které se dá podrobně nahlédnout do mysli tohoto brilantního politika. A co se týká názorů na Ústavu Spojených států, dodnes neexistuje lepší pramen k pochopení důležitosti tohoto dokumentu než *Listy federalistů*, které sepsal se svými kolegy. Tento soubor esejů je interpretační i argumentační prostředek k získání informací o Ústavě Spojených států amerických.

VIII. Seznam použité literatury

VIII.1 Literatura

BAYLIN Bernard, *The Debate over the Constitution: Federalist and Anti-Federalist Speeches*, 2 sv., New York 1993.

DVOŘÁKOVÁ, Vladimíra, *Komparace politických systémů. Základní modely demokratických systémů*, Praha 2008.

HAMILTON, A., MADISON, J., JAY, J., *Listy Federalistů*, Olomouc 1994.

HEYMSFELD, C. – LEWIS J., *George Mason, father of the Bill of Rights*, Alexandria 1991.

KŘÍŽOVÁ, Markéta, *Otroctví v novém světě od 15. do 19. století*, Praha 2013.

LABUNSKI, Richard, *James Madison and the Struggle for the Bill of Rights*, New York 2006.

LACEY M., KNUD H., edd., *A Culture of Bill of Rights in philosophy, politics and law*. New York 1991.

LOCKE, John, *Dvě pojednání o vládě*, Praha 1965.

MADISON, James (ed. Adrienne KOCH), *Notes of the Debates in the Federal Convention of 1787*, London 1987.

MADISON, James, *The Debates on the Adoption of the Federal Constitution*, vol. 5, New York 1907.

MADISON, James, *The Writings of James Madison*, vol. 6 (1790-1802), New York 1906.

McDONALD, Forrest, *Novus Ordo Seclorum. The Intellectual Origins of the Constitution*, Lawrence 1985.

MIDDLEKAUFF, Robert, *The Glorious Cause: The American revolution 1763 – 1789*, New York 2007.

OPATRŇÝ, Josef, *Amerika v proměnách staletí*, Praha 1998.

RAKOVÁ, Svatava, *Dějiny Spojených států v koloniálním období. Kolonie jako modely politické kultury*, Praha 1997.

RAKOVÁ, Svatava, *Dobrodruzi, puritáni a Indiáni*, Praha 1998.

RAKOVÁ, Svatava, *Podivná revoluce. Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763-1783)*, Praha 2005.

RAKOVÁ, Svatava, *Víra, rasa a etnicita v koloniální Americe*, Praha 2005.

RUTLAND, Robert A., *James Madison. The Founding Father*, New York 1987.

SCHÄFER, Peter, *Prezidenti USA*, Praha 1995.

SCHWARTZ, Bernard, *The Great Rights of Mankind: A History of the American Bill of Rights*, Madison 1992.

TAYLOR, Alan, *American Colonies: The Settling of North America*, New York 2002.

TINDALL, George B., –SHI, David E., *Dějiny Spojených Států Amerických*, Praha 2008.

VIII.2 Internetové zdroje

Bradford, William. Bradford's history "of Plimoth plantation.". *Gordon Faculty Online* [online]. 2006 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: https://faculty.gordon.edu/hu/bited_hildebrandt/nereligioushistory/bradford-plimoth/bradford-plymouthplantation.pdf

Hamilton, Alexander, Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/alexander-hamilton/>

Henry Patrick. Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/patrick-henry/>

James Madison's Proposed Amendments to the Constitution, June 8, 1789. *The National Archives* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <https://www.archives.gov/files/legislative/resources/education/bill-of-rights/images/handout-2.pdf>

Jay John. Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/john-jay/>

Lee Richard H., Bibliography. *The Bill of Rights Institute* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.billofrightsinstitute.org/educate/educator-resources/founders/richard-henry-lee/>

Lee Richard Henry. Lee's Resolutions. *Yale Law School* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://avalon.law.yale.edu/18th_century/lee.asp

Letter from Richard Henry Lee to Edmund Randolph. *Teaching American History* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/bor/lee-to-randolph/>

Letter from Richard Henry Lee to George Mason. *The Founders Constitution* [online]. [cit. 2017-05-07]. Dostupné z: <http://press-pubs.uchicago.edu/founders/documents/v1ch6s16.html>

MADISON, James. Notes on the Debates in the Federal Convention. *Yale Law School* [online]. [cit. 2017-05-08]. Dostupné z: http://avalon.law.yale.edu/subject_menus/debcont.asp

Maier Pauline. American Scripture: Making of Declaration of Independence. *Logs ebook* [pdf]. New York, 1997 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://logs-ebook.com/american-scripture-making-the-declaration-of-independence.pdf>

Mason George, Bibliography. *Gunston Hall* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.gunstonhall.org/georgemason/>

Mason George, Virginia Declaration of Rights. *Gordon Faculty Online* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://www.gunstonhall.org/georgemason/human_rights/vdr_final.html.

Mason George. The Virginia Declaration of Human Rights. *Gunston Hall* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://www.gunstonhall.org/georgemason/human_rights/vdr_first_draft.html

Mason George. Virginia Declaration of Rights. *Gordon Faculty Online* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.gunstonhall.org/georgemason/rights.html>.

Ratification Dates and Votes. *U.S. Constitution Online* [online]. [cit. 2017-05-05]. Dostupné z: Online: <https://www.usconstitution.net/ratifications.html>

The Antifederalist Papers. *Teaching American History* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/library/antifederalist/>

The Antifederalist Papers: Centinel. *Teaching American History* [online]. 1787 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/library/document/centinel-i/>

The Antifederalist Papers: John DeWitt. *Teaching American History* [online]. 1787 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://teachingamericanhistory.org/library/document/john-dewitt-ii/>

The Articles of Confederation. *The Library of Congress* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <https://www.loc.gov/rr/program/bib/ourdocs/articles.html>

The Articles of Confederation. *The University of Oklahoma* [online]. [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/artconf.shtml>

The Declaration and Resolves of the First Continental Congress. *Gordon Faculty Online* [online]. 1774 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: http://avalon.law.yale.edu/18th_century/resolves.asp.

The Declaration of Independence. *University of Oklahoma* [online]. 1776 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.law.ou.edu/ushistory/decind.shtml>

VEČERŤ, Igor. Prezidentský ústavní systém v USA. *Aplikované právo* [online]. 2006 [cit. 2017-05-06]. Dostupné z: <http://www.appliedlaw.eu/clanky-pdf/50.pdf>